PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. S. ROMÂNIA

Nr. 17 (160) SEPTEMBRIE 1965 — Anul XVIII

1-0!

RAPID A CÎȘTIGAT DERBIUL

2-0!

IOLI, MIHAELA, VIORICA

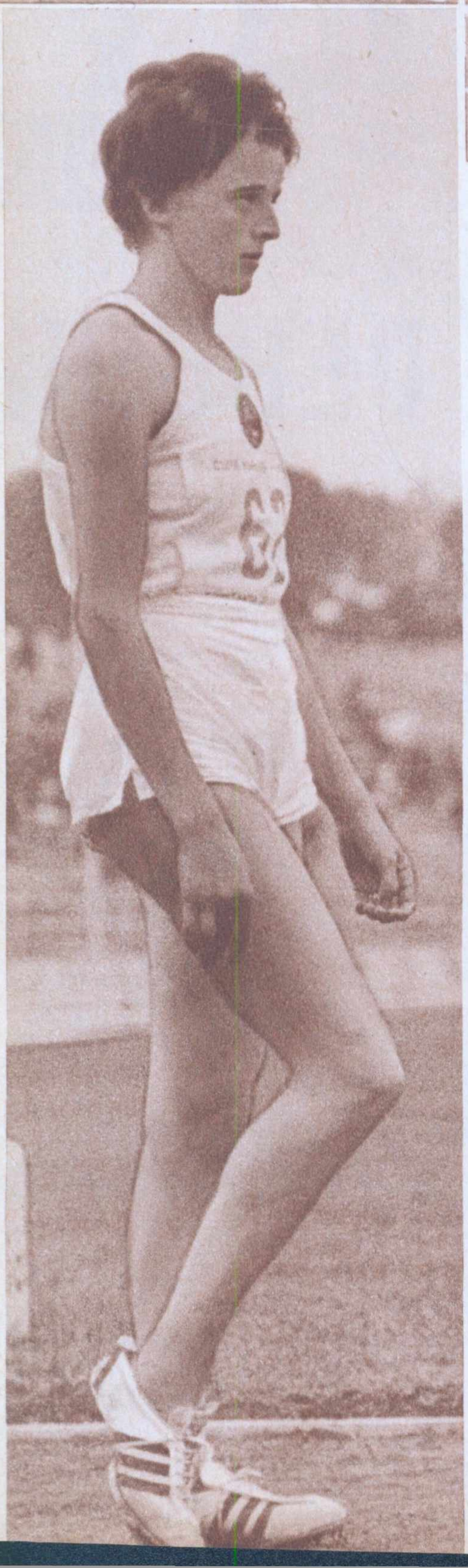
TITANII FONDULUI MONDIAL

Echipe de fotbal din categoria A: FARUL

CUPA EUROPEI LA ATLETISM

Cele șase țări participante la semifinală: Austria, R.F. Germană, Iugoslavia, Norvegia, U.R.S.S., România

LA CONSTANȚA Iolanda Balaș, Viorica Viscopoleanu și-au reconfirmat valoarea mondială

Constanța, 22 august, după-amiază. Deși este duminică și meciul de fotbal Farul–Rapid a fost amînat pentru a doua zi, totuși stadionul 1 Mai, acest mare amfiteatru de piatră durat de marinari, nu arată deloc ca o stîncă pustie lîngă malul mării. Tribuna din partea «sosirilor» și a starturilor la 100 m și 80 m garduri este ticsită de lume. Mii de constănțeni, de turiști români și străini și-au cerut scuze litoralului pentru două ceasuri, ca să vină să vadă și să aclame atletismul...

Semifinala feminină a primei ediții a Cupei Europei la atletism...

Cele șase echipe semifinaliste — Austria, R.F. Germană, Iugoslavia, Norvegia, U.R.S.S., România — salută publicul. «Tribunele» răspund salutului în limbile continentului. Ultimele ecouri înaintea starturilor sînt laconice, indicînd «capetele de afiș»: «Ioli»... «Mihaela»... «Zîbina»... «Gorceakova»... «Viscopoleanu»...

Fetele din cele șase țări au intrat în competiție. Favorite pentru primul loc sînt sovieticele, deși în echipa lor nu figurează Tamara Press și Tatiana Șcelkanova. Al doilea loc (pentru finală, conform regulamentului Cupei Europei, se califică primele două clasate, în ordinea punctajului acumulat la cele 11 probe) urmează să și-l dispute sportivele noastre și cele din R.F. Germană...

Recordmana mondială și campioana olimpică Iolanda Balaș cucerește cea mai mare înălțime: 1,80 m... Taisia Cencik (U.R.S.S.) nu poate depăși «altitudinea» 1,70 m. Medalia de bronz este atîrnată de gîtul Olgăi Pulic-Gere (Iugoslavia).

Viorica Viscopoleanu reușește la săritura în lungime o excelentă performanță de rezonanță mondială: 6,52 m — nou record al țării. Argintul îi revine Tatianei Talîșeva (U.R.S.S.) — 6,35 m, iar bronzul Helgăi

Viorica Viscopoleanu înaintea recordului

Sosirea la 200 m. În stînga — Ioana Petrescu (55)

Mihaela Peneş. Pe cînd un record mondial?

Iolanda Balaş

Mihaela Peneş şi Viorica Viscopoleanu dar... echipa noastră nu s-a calificat în finală

Hoffmann (R.F.G.) — 6,22 m.

Se dă startul în cel mai pasionant duel al competiţiei: Mihaela Peneş-Elena Gorceakova. Este prima intîlnire între cele două atlete, după Jocurile Olimpice de la Tokio. Acolo, în preliminarii, Gorceakova a stabilit un valoros record mondial, iar în finală Peneş a învins-o, adjudecîndu-şi medalia de aur. A fost — după unii — marea surpriză a Olimpiadei din Ţara Soarelui Răsare. Acum are loc revanşa, care, îi dă însă cîştig de cauză tot campioanei olimpice: Mihaela Peneş — 55,54 m, Anneliese Gerhards (R.F.G.) — 54,60 m, Elena Gorceakova (U.R.S.S.) — 53,36 m. Deşi Mihaela a debutat cu mult sub posibilităţi, în cele din urmă forţa de concurs şi, parţial, valoarea ei şi-au spus cuvîntul. Considerăm necesar să reamintim, aici, în special antrenorului Lixandru Pandele, care se ocupă de pregătirea campioanei olimpice, că suliţaşa noastră are resurse nebănuite. Mihaela Peneş are calităţi fizice şi psihice care i-ar permite lansări mult peste 60 de metri. Îi lipseşte, deocamdată, certitudinea execuţiei tehnice. Din această cauză, Mihaela îşi frînează elanul înaintea aruncării, expediind suliţa aproape «de pe loc» şi, uneori, în afara sectorului. De aici încep emoţiile: dacă pierde Mihaela întrecerea?

Este necesară foarte multă muncă pentru cizelarea tehnicii, pentru obţinerea unei automatizări. Mihaela este încă junioară, şi, deci, foarte receptivă. Ioan Soeter are în filmoteca sa kilometri de peliculă, o adevărată şi interesantă «cronică kinogramică» a evoluţiei Iolandei Balaş. Lixandru Pandele cît are? Îi recomandăm multă, cît mai multă muncă de migală. Aşteptăm ca Mihaela Peneş să depăşească actualul stadiu, cînd are cutare sau cutare adversară, şi să treacă pe o treaptă superioară, aceea care a consacrat-o pe Iolanda Balaş, adică să se întreacă pe ea însăşi. (Se pare că la Universiadă — 59,22m — Mihaela a luat startul în cursa cu sine însăşi).

O altă romăncă care şi-a reconfirmat forma bună din ultima jumătate de an este Ioana Petrescu. Ea a ocupat locul al treilea la 100 m (11,8) şi locul al doilea la 200 m (24,1 — nou record al ţării).

Galina Zibina si Ana Sălăgean

Alte două medalii de argint au obţinut Ana Sălăgean, care a aruncat greutatea la 16,33 m (Galina Zîbina — 17,05 m) şi ştafeta noastră de 4×100 m — 46,8 (nou record al ţării).

Medalii de bronz au fost atribuite Florentinei Stancu la 800 m (2:12,4) şi Olimpiei Cataramă la aruncarea discului (51,53 m). În ceea ce priveşte această probă, aruncarea discului, am fost martorii unei surprize. Evghenia Kuzneţova — favorită — a fost întrecută de germana Liesel Westermann (53,84 m si, respectiv, 53,88 m). Medaliata noastră olimpică Lia Manoliu, manifestînd o inconstanţă în ultima vreme, nu a fost selecţionată. Considerăm că hotărîrea de a fi preferată Olimpia Cataramă a fost oarecum pripită. Deşi este inconstantă, în concursuri decisive Lia Manoliu poate atinge valori înalte, cu mult peste potenţialul Olimpiei Cataramă. Dar, în sfîrşit, acum este prea tîrziu...

La sfîrşitul întrecerilor din cadrul semifinalei organizată de ţara noastră a fost comunicat punctajul: U.R.S.S. — 53 de puncte (ştafeta de 4X100 m a fost descalificată), R.F.G. — 53 de puncte, România — 49,5 puncte, Iugoslavia — 25,50 puncte, Norvegia — 25 de puncte, Austria — 24 de puncte. Deci, U.R.S.S. şi R.F.G. s-au calificat pentru finală, iar echipa noastră, cu toată comportarea deosebită a unora, s-a văzut nevoită să se mulţumească cu un loc trei.

Întrecerile de la Constanţa au reliefat două aspecte, în ceea ce ne priveşte. Primul, avem vîrfuri de o certă valoare mondială. Al doilea, nu sîntem în stare să aliniem într-o competiţie eliminatorie o echipă omogenă din punct de vedere al valorii. Concluzia care se desprinde, în acest sens, este că se impune o cotitură în munca de selecţie pentru loturile naţionale. Din cauză că la nivelul cluburilor şi al asociaţiilor sportive preocuparea pentru depistarea şi pregătirea la nivel mondial a elementelor dotate este încă insuficientă, selecţia pentru echipele naţionale are o rază de acţiune foarte mică. Nici o dată din puţini nu va fi posibil să alegi mulţi care să-ţi reprezinte culorile! Iată, aşadar, de ce cu 3 medalii de aur, 3 de argint şi 3 de bronz (U.R.S.S. — 4 — 5 — 1; R.F.G. — 4 — 2 — 4) nu am reuşit să ne calificăm pentru finala Cupei Europei.

Am părăsit stadionul din Constanţa cu o mare satisfacţie: fetele noastre au luptat din răsputeri să ne aducă mîndrie. Au dat totul pentru calificare, dar... Cît mai mulţi tineri şi tinere pentru selecţie, cît mai multă muncă de calitate superioară în pregătire, şi satisfacţia va fi deplină!

HORIA CRISTEA

Gînduri după Zagreb

UN REZULTAT BUN

Prin participarea a opt din reprezentativele — chiar studențești fiind — ale principalelor forțe în voleiul mondial feminin (a lipsit doar formația R.D. Germane) se poate spune că întrecerile desfășurate pe terenurile complexului de la Nepstadion au avut asigurate premizele valorice corespunzătoare unei competiții de o asemenea amploare. Cu excepția formației nipone, într-o alcătuire cu totul nouă față de ultimele campionate mondiale și Jocuri Olimpice, celelalte au folosit elemente binecunoscute, rodate în atîtea și atîtea competiții de amploare internațională.

De aceea, trebuie să subliniem în mod deosebit evoluția echipei Republicii Socialiste România, clasată pe locul secund, care a învins pe rînd formațiile Poloniei (3—2), Mongoliei (3—0), Japoniei (3—1), Cehoslovaciei (3—0) și Bulgariei (3—1) cedînd doar în meciul cu U.R.S.S. (0—3).

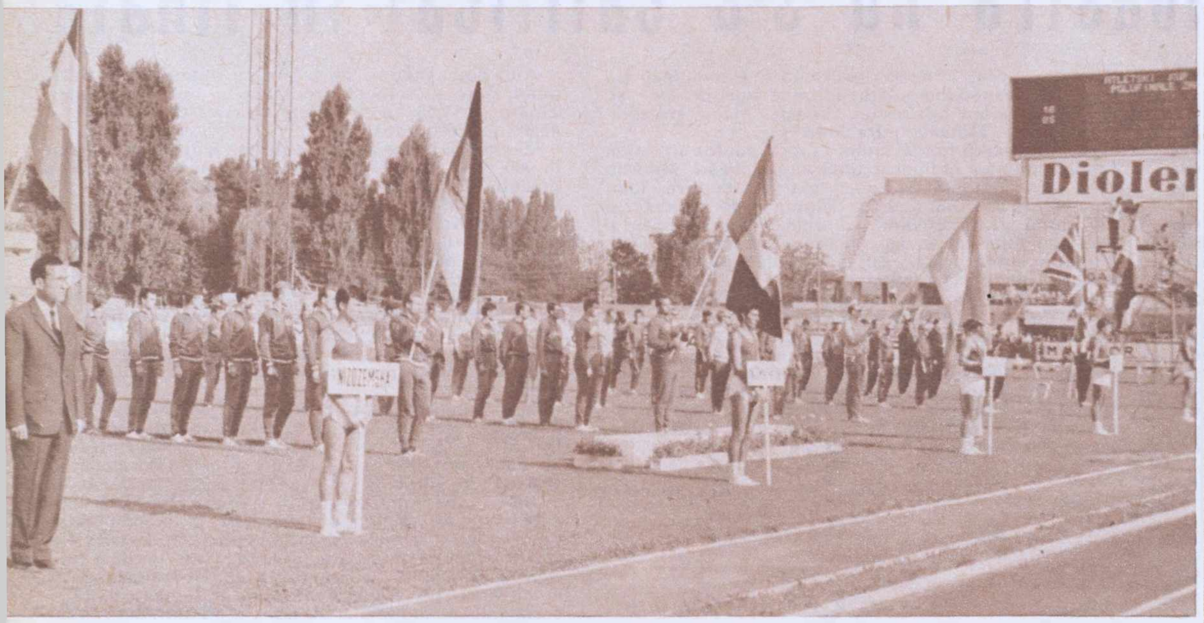
În fotografie, un aspect din întîlnirea cu reprezentativa Poloniei.

DOUĂ FRUMOASE MEDALII DE BRONZ

În bazinul de pe insula Margareta și-au dat întîlnire, cu prilejul Universiadei, o serie dintre cei mai renumiți înotători din lume. Întrecerile s-au ridicat la un înalt nivel, fapt dovedit — cum nu se poate mai convingător — de noile recorduri mondiale universitare înregistrate la 15 din cele 17 probe ale concursurilor. Pe de altă parte, statisticile arată o îmbunătățire evidentă a mediilor rezultatelor primilor șase clasați la toate probele, în comparație cu edițiile anterioare ale Universiadei.

Într-un ansamblu general foarte valoros, ne bucură desigur succesul repurtat de tînăra noastră înotătoare Cristina Balaban. Ea a luat startul în proba de 100 m spate și în cea de 400 m liber, obținînd două medalii de bronz.

Gînduri după Zagreb

În semifinala «Cupei Europei», la Zagreb, echipa noastră a demonstrat stadiul actual al atletismului românesc. Sîntem, într-adevăr, pe un loc de frunte în Balcani, dar mai avem un drum greu pentru a ne apropia de nivelul țărilor cu tradiție în atletism cum sînt primele trei clasate în semifinala iugoslavă: R.D. Germană, Anglia și Suedia.

La Zagreb, «pivotul» echipei noastre l-au constituit alergătorii de semifond și fond. Atît tinerii (Bloțiu și, mai ales, Ene) cît și «bătrînii» Vamoș, Barabaș și... Mustață s-au ridicat ori s-au apropiat de nivelul european. Dar semifondul și fondul reprezintă doar ceva mai mult decît o treime dintr-o echipă de atletism. Aruncătorii noștri, deși au adus punctele planificate, s-au menținut la nivelul balcanic. Mai mult decît atît, sprinterii au deziluzionat. Un ziarist iugoslav din vechea gardă spunea că, cu Moina în echipă, România ar fi putut întrece Suedia...

Ce e de făcut?

În primul rînd mai multă muncă. La Zagreb, cele mai multe satisfacții ni le-au adus — cum spuneam — alergătorii de la 800 în sus. Și nu e întîmplător. Ei sînt cei care muncesc cel mai mult. Ei sînt cei care parcurg kilometri fără sfîrșit, autodepășindu-se. La Zagreb, Vamoș și Mustață au fost cei mai aplaudați atleți ai noștri tocmai pentru marea lor capacitate de luptă.

În al doilea rînd trebuie să reducem numărul «golurilor» din echipă. Dar pentru asta trebuie să vizăm nu numai primul om — așa cum cere Cupa Europei — ci să creiem rezerve. La Zagreb, Jurcă, nerestabilit, a evoluat foarte slab. În asemenea cazuri e bine să se renunțe la rezonanța numelui și să se apeleze la... tinerețe.

În al treilea rînd trebuie să raportăm valoarea rezultatelor numai la nivelul european. A venit timpul ca atletismul românesc să nu se mai mulțumească doar cu rezultate bune în cadrul Balcaniadei, ci să urce, treaptă cu treaptă, spre vîrful piramidei europene. Dar pentru aceasta e nevoie de răbdare, perseverență și, mai ales, de stimularea dragostei pentru atletism în școală...

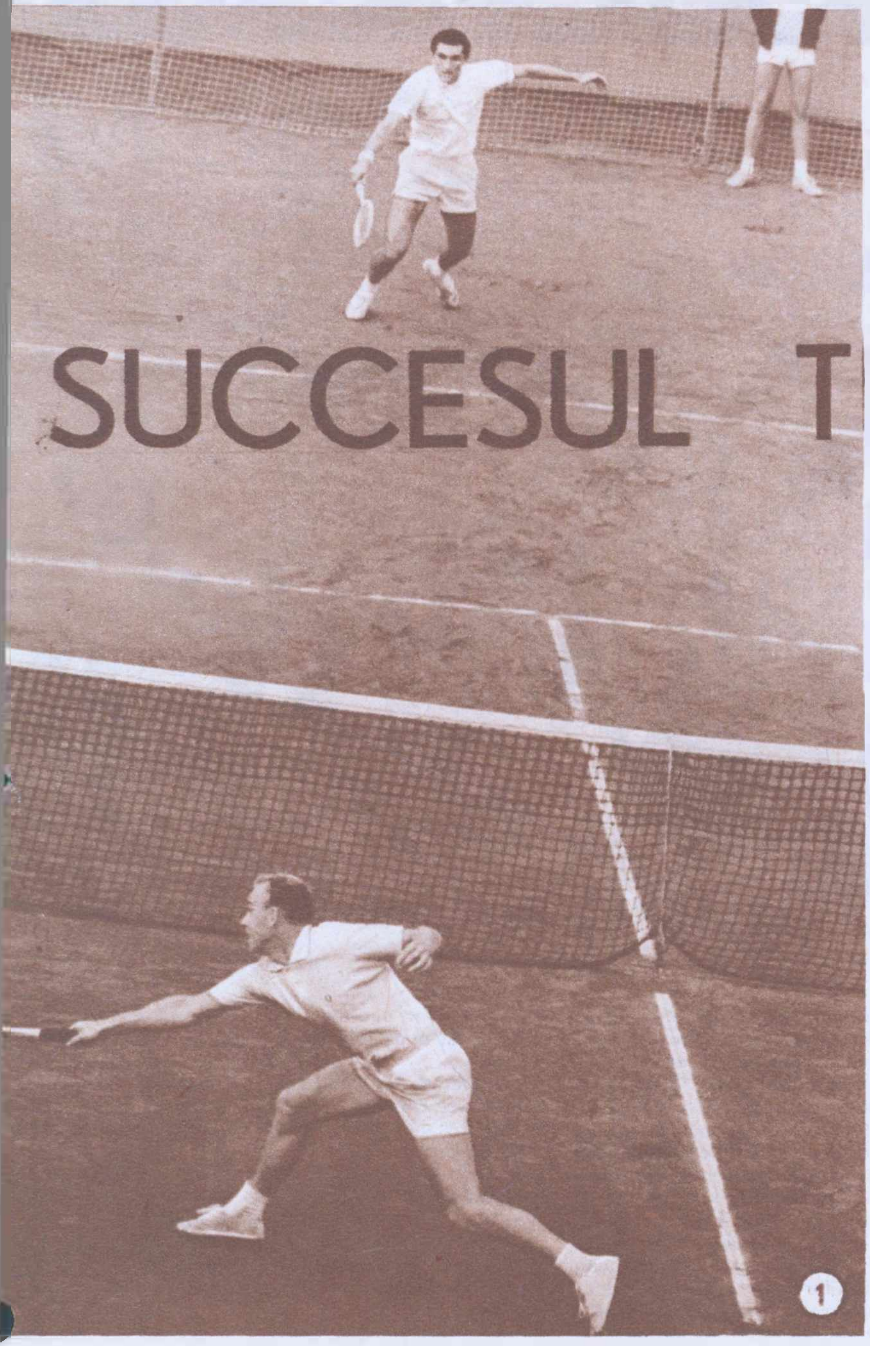
I. CH.

ÎN FOTOGRAFII:

1) Festivitatea de deschidere a semifinalei iugoslave a «Cupei Europei». 21—22 august 1965, Zagreb.

2) Moment din cursa de 1 500 m cîștigată de May (R.D.G.). La conducere: Vazici (Iugoslavia). În stînga, mascat de Simpson — Bloțiu.

SUCCESUL TENISMANILOR ROMÂNI

La Budapesta, în zilele întrecerilor Universiadei, vremea a fost cum nu se poate mai capricioasă : căldură toridă la început, apoi vînt puternic și totul s-a încheiat cu ploaie și frig pătrunzător. În aceste condiții, dacă voleibaliștii sau baschetbaliștii și-au putut strînge lucrurile și s-au adăpostit în săli, jucătorii de tenis — ca și atleții, de altfel — și-au continuat, cum au putut, disputele în aer liber. Și evident, evoluția lor a fost stînjenită, mai cu seamă în ultimele partide din cadrul semifinalelor și finalelor.

Universiada de la Budapesta a prilejuit tenismanilor români o frumoasă afirmare internațională. Rezultatele vă sînt cunoscute, dar, reamintindu-le, o facem cu toată plăcerea. Ion Țiriac a cucerit medalia de aur la simplu bărbați, după victoriile obținute la japonezul Motoi (7—5, 2—6, 6—1), maghiarul Szöke (6—8, 7—5, 6—1. A fost cel mai greu meci pentru campionul nostru), cehoslovacul Kordes (6—4, 6—1), americanul Fox (6—1, 6—3) și, în finală, la sovieticul Tomas Leyus (3—6, 6—2, 6—2, 6—2).

Medalii de aur au obținut, în proba de dublu mixt, Ion Țiriac și Iudit Dibar, după victorii la spaniolii Durall-Santanaca (6—0, 6—3), sovieticii Lihaciov-Sazanova (6—4, 6—3), italienii Maioli-Riedl (7—5, 6—4) și, în finală, la sovieticii Leyus-Ermolova (6—4, 3—6, 6—4). În sfîrșit, cuplul masculin Țiriac-Petre Mărmureanu s-a înapoiat de la Budapesta cu medaliile de bronz (au pierdut, în semifinală, la Leyus-Lihaciov cu 7—9, 4—6).

În ultimii ani, în nici o altă competiție internațională de o asemenea amploare, tenismanii noștri n-au înregistrat succese de importanța celor de la Budapesta. Eroul, dacă se poate spune așa, a fost Ion Țiriac. Fără a fi în cea mai bună stare de sănătate și, implicit, în cea mai bună formă, Țiriac a știut să joace în așa fel încît să se impună în fața fiecărui adversar și să obțină victoria, dovedindu-se un tenisman matur și, ca să folosesc cuvintele unuia dintre învinșii săi, un jucător complet.

*

1. Aspect din finala probei de simplu. Țiriac l-a «pasat» pe Leyus, care, în ciuda unui serios efort, nu poate prinde mingea.

2. Campionii Universiadei anului 1965 la dublu mixt : Țiriac și Dibar.

3. Pe podiumul premiaților, după proba de simplu, Țiriac, învingătorul, între cei doi învinși ai săi : sovieticul Leyus (stînga) și americanul Fox.

ROMEO VILARA

Cei mici învață înotul

ÎNOTĂTORII

— Tovarășe antrenor, Sandu m-a aruncat în apă.

Sandu:

— Nu-i adevărat. Am alunecat și m-am sprijinit de ea. Dacă nu se ține bine pe picioare...

Antrenorul stă cîteva minute în cumpănă.

— Sandule, ce căutai pe marginea bazinului? Ce ți-am spus să faci?

— Făcut... 15 ridicări în brațe, 15 minute sărituri la coardă. Vă căutam să vă întreb cu ce să continui.

— Pas alergător, 10 ture în jurul ștrandului. Start!

Ascultător, Sandu pleacă ca din pușcă. Îl urmăresc. Cînd ajunge pe marginea bazinului mic, ca un făcut, alunecă din nou și caută sprijin de umerii Doinei, iar Doina, fetița care nu se ține bine pe picioare, zboară din nou în apă. Revenită pe mal, înciudată, cu ochii mari, albaștri, înlăcrimați, încearcă să descopere «agresorul». De data asta cine o fi aruncat-o? Pe peluza de iarbă, departe de bazin, Sandu aleargă de zor. Mă întorc către Paul Vereș, antrenorul. Un tînăr cu corp sculptural, cu trăsături energice, component al echipei de polo—Mureșul. Îi surprind zîmbetul mustrător.

— S-a asigurat. Astăzi, pentru Sandu, baia este interzisă. În schimb va mai alerga 10 ture.

— Vă cam dau de furcă copiii...

— Îmi plac. Am și eu unul. Are 3 ani și jumătate. Sînt zburdalnici, dar nu răutăcioși. Chiar și Sandu este un copil tare bun. Puțin cam năzdrăvan. Încolo... Ați văzut ce conformație frumoasă are? Față de anul trecut este de nerecunoscut. Era slab și prezenta grave deficiențe fizice. Avea...

Înșiruirea termenilor pur medicali nu v-o mai redau. Eram surprins de ușurința cu care Paul Vereș jongla cu expresii și termeni dintr-un domeniu ce nu are contingență decît doar... tangențial cu activitatea lui de antrenor la centrul de inițiere în înot, din Tg. Mureș.

— Parcă ai fi medic...

— Medic și sînt. Lucrez la clinica chirurgicală maxilo-facială. Antrenor de înot, jucător de polo, în timpul liber.

— Și cum reușești să faci față în toate aceste situații?

— Pasiunea pentru profesie, dar și pentru înot și polo constituie una din explicații. O alta, planificarea timpului făcută în cele mai mici detalii. De altfel, activitatea mea de medic cu cea de aici, de la bazin, ca antrenor de înot la centrul de inițiere, are o oarecare legătură. Fac un studiu asupra felului în care înotul ajută copiilor în corectarea unor deficiențe fizice. Din fiecare serie, aleg cîte 4—5 copii mai slab dezvoltați de care mă ocup în mod special. Sandu a fost unul dintre micuții mei elevi-pacienți. Ca și Doina și Sorin Suciu, Victor Stoianovici, Petrișor Covaci și încă mulți alții și, trebuie să recunosc, din partea tuturora am avut numai satisfacții. Concluziile în privința binefacerilor înotului la copii încep să se contureze. A mai rămas să mă stabilesc asupra celor mai indicate metode de lucru. În curînd sper să fiu în măsură să fac unele comunicări.

— Ai învățat mulți copii să înoate?

— Anul acesta, împreună cu ceilalți patru antrenori ai centrului, am eliberat aproximativ 400 de brevete de înotători, iar o bună parte dintre absolvenți au fost selecționați în secțiile de înot ale clubului și asociațiilor sportive din oraș...

La acest punct dialogul nostru este întrerupt de... Sandu.

— Tovarășe profesor, Doina mi-a făcut vînt în apă.

Intervine Doina:

— M-am împiedicat, fără să vreau. Dacă nu se ține bine pe picioare...

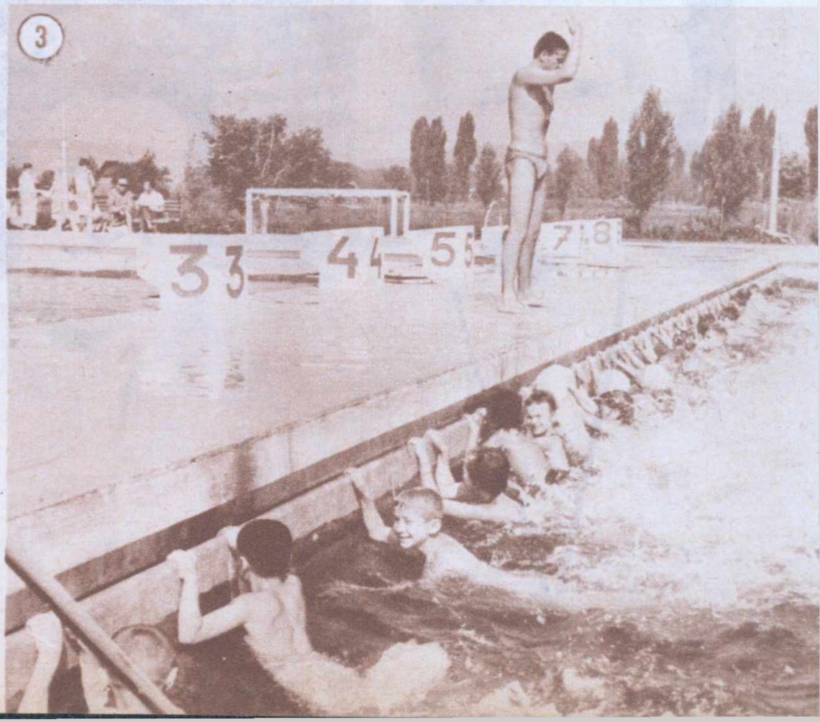
— Sandule, tu ce căutai pe marginea bazinului? Ce ți-am spus să faci?

— 10 ture pas alergător și gata, am făcut.

— Alte 10 ture, și astăzi nu mai intri în bazin. Asta ca să-ți întărești musculatura și să nu te mai împiedici. Gata. Start!

ÎN FOTOGRAFII: 1. Paul Vereș și micuții lui elevi lucrînd la bară fixă. 2. Aceeași grupă executînd mișcări de brațe, pe marginea bazinului. 3. Iar acum în apă, la antrenament, pentru deprinderea unei cît mai corecte bătăi a picioarelor.

Pagini realizate de
G. ŞTEFĂNESCU şi A. NEAGU

Cei mari se perfecţionează

La noul bazin de înot din Tg. Mureş îţi este mai mare dragul să te antrenezi sau să participi la un concurs. Bazinul, de dimensiuni olimpice, plasat într-un cadru cum nu se poate mai plăcut, oferă tinerilor localnici condiţii de pregătire dintre cele mai bune. Ne-am convins de aceasta vizitîndu-l într-una din zilele trecute, cînd, în apă, ca şi pe marginea celor două bazine, puzderie de copii şi tineri erau într-o activitate febrilă, unii ţinîndu-se scai de antrenorii centrului de iniţiere în înot, alţii lucrînd de zor sub directa supraveghere a «mentorilor» întru perfecţionarea unor elemente tehnice în vederea marilor bătălii cu zecimile de secundă.

Iată în **ilustraţia nr. 1** grupa celor mai buni tineri înotători din Tg. Mureş, participînd la «festivitatea» inaugurală a unei noi zile de lucru. Antrenor I. Pal, unul dintre cei mai buni «laboranţi» în pregătirea performerilor. Pe doi dintre aceşti performeri îi înfăţişează **ilustraţia nr. 2.** Este vorba de elevul din clasa a X-a A. Covaci, care, la cei 16 ani ai săi, a reuşit să fie deţinătorul unui record republican (cat. a II-a) la 100 m fluture, cu timpul de 1:08,2 şi al unui bun record personal la 100 m liber — 1:01,2. Alături de el, Maria Clos — 19 ani — campioană republicană la junioare I şi senioare la probele de 100 şi 200 m bras. Pe 200 m bras, Maria Clos a fost cronometrată, în concursul de verificare ţinut chiar în dimineaţa vizitei noastre la bazin, cu timpul de 3:00,1. Un rezultat excelent şi promiţător al unui nou record republican. **Ilustraţia nr. 3** o înfăţişează pe Maria Clos în timpul concursului de verificare.

Iar acum... poloiştii

La antrenament i-am întîlnit şi pe jucătorii de polo ai echipei Mureşul: fotografia alăturată — antrenor F. Simon. Regretăm faptul că pentru poloiştii mureşeni nu avem plăcerea să folosim cuvinte elogioase. După 33 de ani de activitate, în care timp polo-ul din Tg. Mureş a obţinut rezultate dintre cele mai bune, în momentul de faţă echipa locală se află în penibila situaţie a unei probabile retrogradări. Numai o mobilizare totală, cu o voinţă de luptă şi o dăruire fără rezerve din partea tuturor echipierilor, ar mai putea salva poziţia ei în clasament. Cum de s-a ajuns la actuala stare de lucruri? În afara unor cauze obiective, ca de pildă începerea tardivă a antrenamentelor în apă, datorită timpului neprielnic, mai sînt şi motive de ordin subiectiv şi printre acestea, menţionăm doar lipsa de conştiinciozitate a unora dintre jucători cu repetate absenţe de la antrenament.

PORTRET

IVANSUC

Puţini dintre jucătorii noştri au fost şi sînt mai adulaţi decît Ivansuc. În jurul numelui lui s-au înfiripat legende, un poet clujean i-a închinat ode, sutele de spectatori care asistă la antrenamentele Ştiinţei vin în primul rînd pentru «iubitul lor Zoli» şi bulgărele de zăpadă creşte, creşte mereu, împins de fantezia tribunelor.

«La urma urmei, de ce atîta vîlvă?» — se întreabă unii, şi deseori pe bună dreptate.

Răspunsul mi se pare simplu. Publicul nostru, căruia îi place în mod cu totul special frumosul în fotbal, l-a adoptat pe Ivansuc cu toate păcatele lui, pentru că asemenea unui Ozon sau Dumitriu, alţi doi răsfăţaţi cu destule păcate, el ştie să dăruiască tribunelor cîte ceva din frumuseţea fascinantă a fotbalului.

*

Zoltan Ivansuc s-a născut la 13 august 1938, la Reşiţa. S-a îndrăgostit de fotbal încă de mic. În 1947 a fost respins la «examenul de intrare» în echipa piticilor, dar nu pentru dribling, ci pentru handicapul înălţimii. Timp de un an s-a supraalimentat numai şi numai pentru fotbal, fiind primit în cele din urmă de către antrenorul Zsizsik, la piticii «Metalului», unde a jucat patru ani.

În anul 1952 se înscrie la Şcoala medie electrotehnică din Timişoara şi joacă trei ani la Electromotor. Apoi, timp de un an, face parte din lotul de juniori al Ştiinţei Timişoara, dar, în 1956, după absolvire, revine la Reşiţa, rămînînd pînă în 1958, cînd pleacă la Cluj, unde face timp de un an «tuşă».

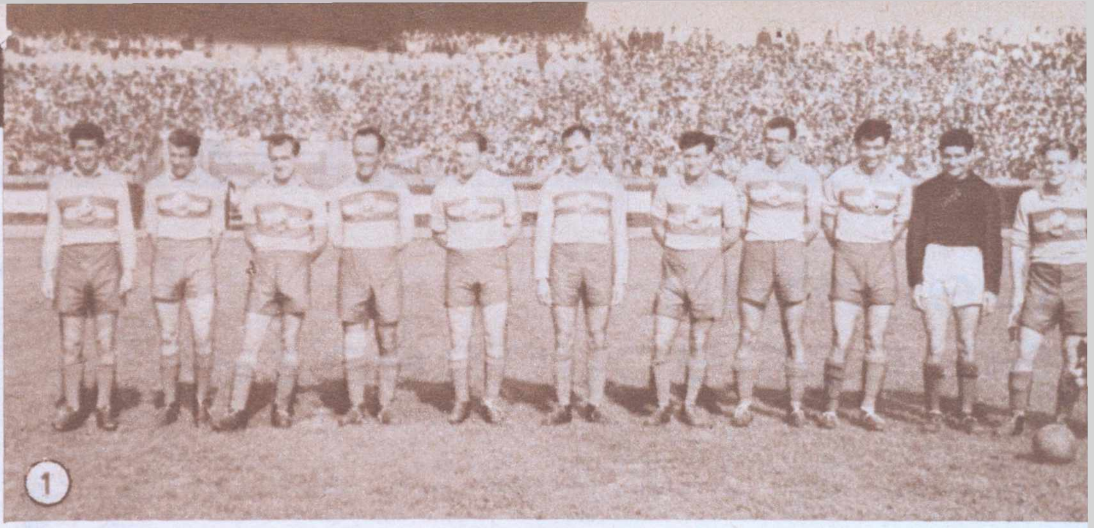
În anul 1959 Ivansuc începe să joace la Ştiinţa Cluj. Tînărul student medicinist se impune imediat în ochii publicului clujean, iar jocul lui capătă o strălucire deosebită în «perioada Mateianu». De-atunci şi pînă astăzi Ivansuc este — în ciuda fluctuaţiilor extraordinare — unul din jucătorii de bază ai echipei clujene.

Calităţile lui Ivansuc sînt unanim recunoscute. Viteza (şi în primul rînd cea de reacţie), tehnica rafinată şi inteligenţa tactică se îmbină foarte bine în jocul lui Ivansuc, a cărui recentă «transferare» pe post de înaintaş central probează încă odată o mare capacitate de adaptare. Din păcate, Ivansuc nu are continuitate în joc. Momentele de explozie alternează cu lungi perioade de acalmie, frîngînd deseori întregul ritm al echipei.

Şi totuşi, Ivansuc este astăzi elementul de culoare în echipa clujeană. Jucător de personalitate, el nu are decît admiratori şi detractori, eliminînd categoria indiferenţilor. Primii îi admiră fantezia pe teren şi seriozitatea în amfiteatru, iar ceilalţi regretă — au şi ei dreptate! — că unul din marile talente ale fotbalului nostru nu s-a realizat pe deplin.

*

...Vă rog să închideţi o clipă ochii şi să vi-l imaginaţi pe Pîrcălab intrînd cu curaj în lupta corp la corp cu un Fachetti sau cu un Macri, iar pe Ivansuc, alături de el, în echipa naţională, luptînd cu ambiţie pentru orice minge. Oh! Dacă s-ar împlini o dată acest dublu deziderat!... Am avea în faţă unul dintre cele mai mari cupluri ofensive din Europa. Aşa, însă...

FLAMAROPOL:

UREZ ECHIPEI NOASTRE SĂ JOACE MAI BINE DECÎT AM JUCAT NOI LA PRAGA, ÎN MAI 1951

Maestrul sportului Mihai Flamaropol, fost internaţional de fotbal şi actualmente antrenor al echipei naţionale de... hochei, trăieşte cu febrilitate apropierea jocului de la Praga. Pentru că, deşi a semnat «transferul» pentru hochei, el continuă să iubească fotbalul ca în anii primei tinereţi. Amintim totodată că în anul 1947, la 23 noiembrie, Mihai Flamaropol, pe atunci jucător la Petrolul, a cucerit în cadrul unui cuplaj la care au mai participat I.T.A. (în mare formă), C.F.R. şi «Universitatea», placheta Sindicatului ziariştilor, oferită celui mai bun jucător al cuplajului.

O dată cu urarea cuprinsă în titlu, Mihai Flamaropol oferă cititorilor revistei SPORT două imagini din jocul România — Cehoslovacia (2—2) disputat la Praga, la 20 mai 1951. (Fotografia din mijloc, care îl înfăţişează pe Flamaropol, ne aparţine).

Şi acum, pentru că rezultatul de 2—2 la Praga este, pînă acum, cel mai bun rezultat obţinut de echipa noastra naţională în «oraşul de aur», să reamintim formaţia care a «scos» acest valoros «draw»: Voinescu — Zavoda II, Apolzan, Farmati — Flamaropol, Bone — P. Moldoveanu, Zavoda I, Vaczi, Petschovschi, Filotti. Amintim, totodată, că golurile echipei noastre au fost înscrise de centrul înaintaş Vaczi, în minutele 40 şi 73. Cehoslovacii au marcat prin Cejp (min. 16) şi Vlk (min. 61).

Sperăm că această mică amintire din albumul lui Mihai Flamaropol să constituie un stimulent în plus pentru echipa noastră naţională, care trebuie să joace LA CÎŞTIG în dificilul joc al preliminariilor, la 19 septembrie. Fără îndoială că misiunea echipei noastre nu este dintre cele mai uşoare, dar nimic nu pare imposibil.

În încheiere, o mică «legendă» a celor două fotografii:

1 Echipa naţională a României înaintea jocului de la Praga, din anul 1951. De la stînga la dreapta: Zavoda I, Apolzan, Zavoda II, Filotti, Farmati, Bone, P. Moldoveanu, Flamaropol, Vaczi, Voinescu, Petschovschi (căpitanul echipei).

2 fază din acelaşi joc. La «cap», Bone. În stînga lui, Flamaropol.

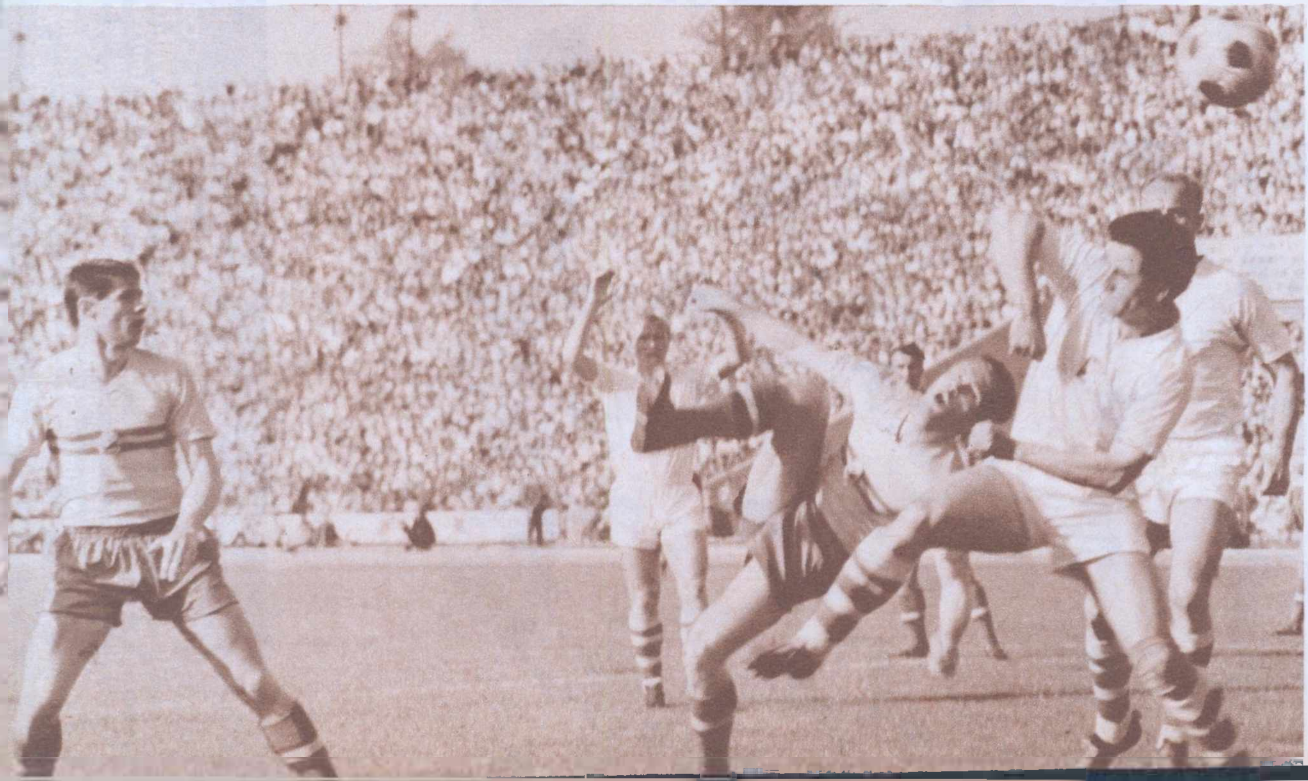
SUCCES LA PRAGA!

După o scurtă acalmie est[ivală], marea bătălie pentru Lon[dra] a reînceput în întreag[a] lume. Echipa noastră național[ă] reintră în foc duminica viitoa[re] la Praga.

E inutil să mai spunem c[ât] de mult dorim victoria echip[ei] noastre pe terenul vicecampi[o]nilor mondiali.

Avem convingerea că jucă[]torii noștri au resursele necesar[e] oricărei performanțe. Iar dac[ă] la ritmul și fantezia cu car[e] au dominat la București echip[a] lui Masopust ei vor adăug[a] dîrzenia caracteristică adevă[]ratelor echipe, fotbalul români[esc] va ieși cu fruntea sus din aprig[a] confruntare de la Praga.

Revista «Sport» oferă echip[ei] noastre aceste două imagini a[le] victoriei de la București. [În] ambele, apărarea lui Schro[iff] luptă din greu pentru apărar[ea] careului său. Fie ca meciul [de] la Praga să fie un nou pas [pe] drumul afirmării europene [a] fotbalului nostru.

SPORT

CAMPIONATUL DE FOTBAL 1965—1966

Rîndul de sus, de la stînga spre dreapta: Vasile COSTIN (fundaș, 26 de ani, 1,80 m înălțime, 76 kg), Vasile STANCU (mijlocaș, 28 de ani, 1,73 m, 75 kg), Ion ZAMFIR (mijlocaș, 24 de ani, 1,73 m, 70 kg), Constantin MANCIU (portar, 25 de ani, 1,78 m, 73 kg), Constantin TÎLVESCU (căpitanul echipei, fundaș central, 28 de ani, 1,82 m, 76 kg), Vintilă MĂRDĂRESCU (antrenorul principal al echipei), Teodor PILCĂ (portar, 21 de ani, 1,80 m, 77 kg), Constantin PLEȘA (înaintaș, 23 de ani, 1,77 m, 76 kg), Martin GREF (fundaș, 29 de ani, 1,75 m, 73 kg), Vasile DUMBRAVĂ (fundaș, 24 de ani, 1,75 m, 71 kg).

„FARUL" CONSTANȚA

Rîndul de jos, aceeași ordine: Ilie **OLOGU** (înaintaș, 20 de ani, 1,75 m, 73 kg), Iosif **BÜKÖSI** (înaintaș, 28 de ani, 1,81 m, 79 kg), Tiberiu **CALO** (înaintaș, 22 de ani, 1,68 m, 65 kg), Valeriu **MARINESCU** (înaintaș, 21 de ani, 1,78 m, 73 kg), Marin **TUFAN** (înaintaș, 25 de ani, 1,71 m, 70 kg), Constantin **MĂNESCU** (înaintaș, 24 de ani, 1,74 m, 70 kg).

Din fotografie lipsesc: Cicerone **MANOLACHE** (înaintaș, 29 de ani, 1,75 m, 76 kg), Gheorghe **ȘOANGHER** (înaintaș, 20 de ani, 1,72 m, 70 kg) și Toma **COSTICĂ** (antrenorul secund al echipei).

Foto: TEODOR ROIBU

După primele PATRU ETAPE

O singură echipă bucureşteană în prima jumătate a clasamentului! **Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva la startul campionatului?**

Şi totuşi, aceasta este realitatea...

RAPID a luat un start impetuos, realizînd procentajul maxim. Feroviarii au o poziţie excelentă în cursa campionatului, şi cu toate că păstrează doar un punct avans faţă de Ştiinţa Timişoara şi două faţă de Petrolul şi U.T.A., ei sînt marii favoriţi ai turului.

Pe locul doi, ŞTIINŢA TIMIŞOARA, o adevărată revelaţie în jocurile de pînă acum. Să sperăm că sudura «bătrini»-tineri va menţine tempoul.

PETROLUL, cu o singură înfrîngere, la limită, în faţa liderului, şi cu 12 goluri înscrise în patru jocuri, manifestă o dispoziţie ofensivă remarcabilă.

U.T.A., mai echilibrată ca oricînd în acest sezon, anunţă o plutire lină, care e foarte binevenită, permiţînd antrenorilor o şi mai bună organizare a elanului tinerilor.

C.S.M.S., cu un joc mai solid decît anul trecut, poate deveni una dintre echipele de linie ale campionatului.

ŞTIINŢA CLUJ: o menţiune pentru cele trei puncte obţinute în deplasare...

STEAGUL ROŞU, inegal ca întotdeauna, cultivă duşurile scoţiene: 4—1 cu Dinamo şi 2—4 cu Siderurgistul.

STEAUA, de nerecunoscut, a slăbit în toate compartimentele, fapt exprimat în clasament: nici o victorie.

CRIŞUL a început modest, plasîndu-se din start în lupta pentru evitarea retrogradării.

ŞTIINŢA CRAIOVA, FARUL — idem.

SIDERURGISTUL, după trei duminici sterpe, începe să vadă zorile.

DINAMO BUCUREŞTI pe locul 13! Inimaginabil! Apărarea şi-a pierdut încrederea. E nevoie de curaj şi, mai ales, de muncă. Vin danezii!

DINAMO PITEŞTI, o «lanternă» neaşteptată, dar... meritată...

I. CH.

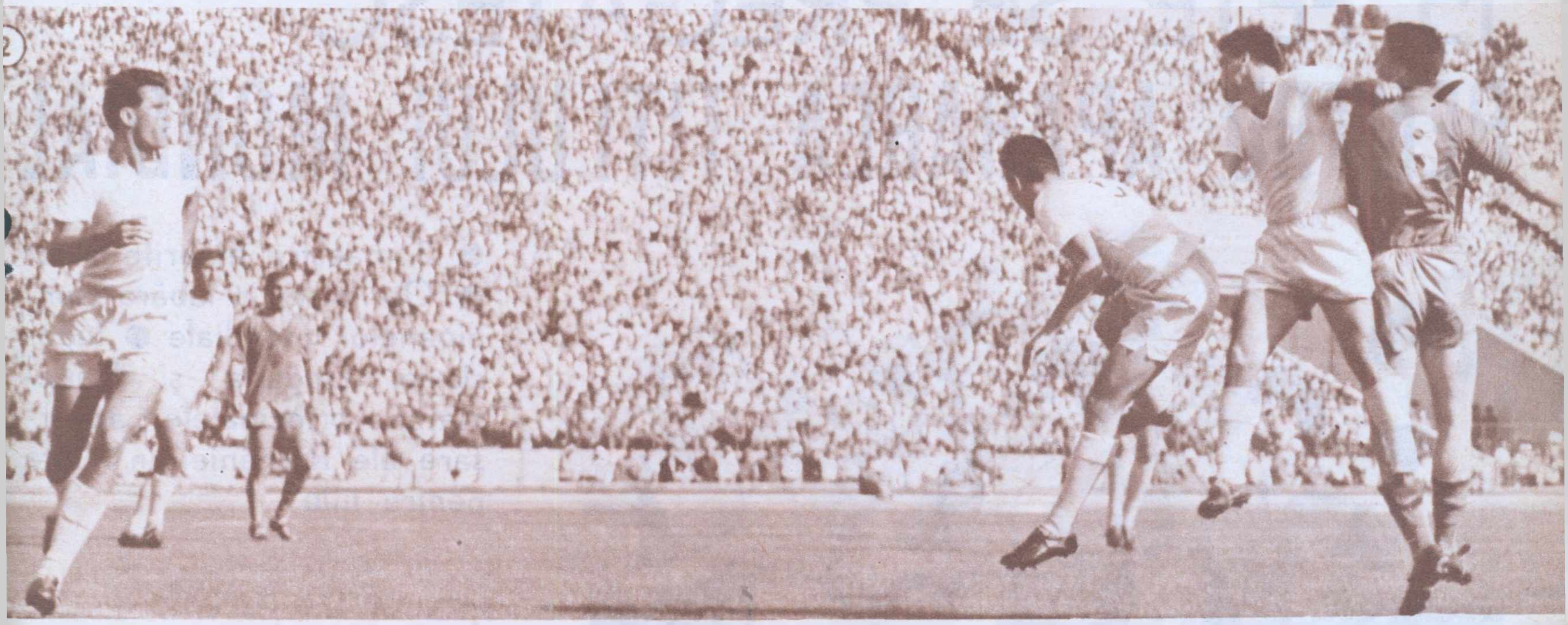
ÎN FOTOGRAFII:

1. **Rapid — Dinamo Bucureşti 2—0.** Duel aerian Popescu (10) — Lupescu. În planul doi: Unguroiu, Dinu, Jamaischi.

2. **Steaua — C.S.M.S. 0—0.** Constantin (8), singur, nu poate învinge perechea ieşeană Malschi (aplecat) — Cuperman. În stînga, la «pîndă» — Vornicu.

3. Fotbal la... semicerc în faţa porţii Rapidului. **De la stînga la dreapta:** Andrei, Greavu, Pîrcălab, Jamaischi, Haidu, Motroc, Frăţilă (8) şi Popescu (10) — în rol de... pivoţi de handbal — Lupescu şi C. Dan.

15 FETE SE PREGATESC PENTRU APĂRAREA TITLULUI MONDIAL

● 7 maestre emerite în lot ● Optimism în tabăra campioanelor mondiale ● Iugoslavia, Ungaria și Danemarca — principalele adversare ale României în lupta pentru titlu

Ne mai despart doar două luni de evenimentul nr. 1 al handbalului internațional: cea de a treia ediție a Campionatelor mondiale feminine de handbal în 7. Gazdă — Republica Federală Germană. Deținătoarea titlului — Republica Socialistă România.

*

Scăpate din severa triere a calificărilor, cele mai puternice reprezentative feminine de handbal din lume, echipele Iugoslaviei, Ungariei, Danemarcei, Cehoslovaciei, Uniunii Sovietice, Poloniei și R.F. Germane și-au intensificat pregătirile pentru asaltarea titlului mondial deținut de țara noastră. La rîndul lor, campioanele mondiale fac ultimele retușuri tehnico-tactice pentru a menține echipa lor în vîrful piramidei handbalului mondial.

CINE FACE PARTE DIN LOTUL ROMÂNIEI?

15 dintre cele mai bune handbaliste din țara noastră! Ele au profitat de vacanța de vară, pentru a se pregăti împreună. Însoțite de antrenorii Constantin Popescu și Francisc Spier, maestrele semicercului s-au refugiat la poalele munților Făgăraș, în Orașul Victoria. Aici au continuat pregătirile pentru apărarea titlului mondial cucerit la București în 1962.

Lotul cuprinde șapte maestre emerite ale sportului.

Prezența lor ne-a reamintit istoria primelor mari victorii românești la handbal. Intr-adevăr, nu poți vorbi de titlurile mondiale cucerite de reprezentativa noastră feminină în 1956, 1960 și 1962 fără a cita, printre altele, și numele acestor șapte mari maestre ale semicercului: Ana Boțan (1956, 60, 62), Irina Nagy (1956, 60, 62), Aurelia Szoke (1956, 60, 62), Aurora Leonte (1960, 62), Constanța Dumitrescu (1962), Elena Hedeșiu (1962) și Iuliana Naco (1962). În paranteze, participările la C.M.

Alături de acest nucleu cu o mare măiestrie tehnică și o valoroasă experiență a meciurilor internaționale, se pregătesc alte opt handbaliste care aduc în lot tinerețea, vigoarea și marea lor dorință de afirmare: Lucreția Anca, Maria Buzaș, Ana Nemeț, Rodica Floroianu, Edeltraut Frantz, Elena Dobirceanu, Ana Schramko și Lidia Dumitru.

OMOGENITATE, VITEZĂ ȘI REZISTENȚĂ

După participarea handbalistelor noastre la «Trofeul orașului Zagreb», antrenorii și-au putut da seama că echipa campioanelor mondiale nu merge așa cum se așteptau. Infuzia de tineret a scos la iveală un decalaj de valoare și pregătire între jucătoarele consacrate și cele promovate. Datorită lipsei de omogenitate, handbalistele noastre au fost învinse de reprezentativa Iugoslaviei. Dar, toate acestea au fost cîndva... În mare parte, antrenorii Popescu și Spier au reușit să omogenizeze echipa, iar viteza și rezistența — acum bine puse la punct — se pare că vor fi calitățile de bază ale echipei noastre. De altfel, asistînd la antrenamentele fetelor și la unele din meciurile lor de verificare, ne-am putut da seama că principalele restanțe sînt cele de ordin tactic. Punerea la punct a schemelor tactice rămîne o problemă care, sperăm, va fi rezolvată pînă la începerea campionatelor mondiale.

UN MEDIC ȘI UN FOTOREPORTER FĂCUȚI K.O.!

Despre buna pregătire fizică a fetelor v-ar putea vorbi mai bine medicul lotului și chiar fotoreporterul nostru Aurel Neagu. Ambii au fost... pierduți pe drum în cele două excursii organizate de handbaliste la Orașul Victoria. La una dintre ele a participat și subsemnatul, împreună cu colegul său fotoreporter. Ruta: Orașul Victoria — complexul turistic Sîmbăta. Distanța, tur-retur, circa 20 km. Timp realizat (inclusiv vizitarea mănăstirii și a complexului turistic) 4 ore 30 de minute. Fotoreporterul nostru, cronometrat 40 de minute întîrziere. Subsemnatul, sosit de asemenea, cu întîrziere, a prins ultimele secunde ale... controlului. De reținut că în după-amiaza aceleiași zile, lotul a susținut un meci de verificare cu Tractorul Brașov, cîștigînd cu 19—6..

ADVERSARII NR. 1

Atît cei doi antrenori, cît și handbalistele noastre, privesc cu optimism marea bătălie din noiembrie. Totuși, antrenorii Popescu și Spier caută încă de pe acum soluții tactice cu ajutorul cărora să întreacă echipele Iugoslaviei, Ungariei și Danemarcei, socotite de ei adversarii nr. 1 ai formației noastre.

Iugoslavia prezintă o echipă omogenă, are două trăgătoare de la distanță — Maria Iașici și Nada Vucikovici — cu o forță de șut excepțională, iar colaborarea dintre cei doi pivoți și jucătoarele de la 9 m este dintre cele mai bune.

Ungaria desfășoară un joc organizat, însă lent, are două realizatoare excelente, Jona și Schmidt, și o apărare foarte bună.

Danezele sînt tehniciene desăvîrșite, dar întotdeauna au stat slab cu pregătirea fizică.

Pentru fiecare echipă în parte, antrenorii Popescu și Spier trebuie să găsească o tactică adecvată. Caietele lor de însemnări sînt pline de fel de fel de scheme. Sperăm că în noiembrie totul va fi definitivat și că la întoarcerea din R.F.G. vom avea din nou prilejul să le primim cu flori pe campioanele mondiale.

PETRE HENT

Numele, pronumele, clubul	Postul în echipă	Vîrsta	înălțime	greutate	debutul în reprezentativă
Irina Nagy (Știința București)	portar	27	1,69	63	1955
Lucreția Anca (Știința Timișoara)	portar	22	1,65	60	1960
Maria Buzaș (Favorit Oradea)	portar	19	1,67	63	—
Ana Boțan (Rapid București)	juc. 9 m	30	1,66	67	1953
Aurora Leonte (Știința București)	„ „	27	1,69	68	1957
Aurelia Szoke (Știința București)	„ „	29	1,61	61	1953
Constanța Dumitrescu (Confectia Bucuresti)	„ „	28	1,70	60	1958
Ana Nemet (Știința Timișoara)	„ „	21	1,64	62	1960
Elena Hedeșiu (Rapid București)	pivot	27	1,57	56	1959
Edeltraut Frantz (Știința Timișoara)	„	23	1,71	64	1962
Rodica Floroianu (Știința Cluj)	„	21	1,56	56	1963
Elena Dobirceanu (Știința București)	„	19	1,67	57	1965
Iuliana Naco (Tractorul Brașov)	extremă	27	1,60	58	1962
Aneta Schramko (Știința București)	„	20	1,67	58	1964
Lidia Dumitru (Confecția București)	„	21	1,65	61	1964

ÎN FOTOGRAFII:

1. 15 zîmbete optimiste. De la stînga la dreapta: Irina Nagy, Lucreția Anca, Maria Buzaș, Aurelia Szoke, Ana Boțan, Aurora Leonte, Iuliana Naco, Ana Nemet, Elena Hedeșiu, Rodica Floroianu, Edeltraut Frantz, Constanța Dumitrescu, Aneta Schramko, Lidia Dumitru și Elena Dobirceanu.

2. Veteranele naționalei, Irina Nagy (stînga) și Ana Boțan (dreapta) sînt ascultate cu multă plăcere de cele mai tinere prezențe în lot, Rodica Floroianu, Lidia Dumitru și Aneta Schramko.

3. Meci de verificare cu Tractorul Brașov. În atac Lidia Dumitru (dreapta).

4. Antrenorul Constantin Popescu împarte mingi, iar fetele le aruncă cu sete în poarta Irinei.

5. Pentru destindere, un meci de fotbal. În asemenea ocazii, Irina părăsește poarta, transformîndu-se într-un temut centru înaintaș.

Foto: AUREL NEAGU

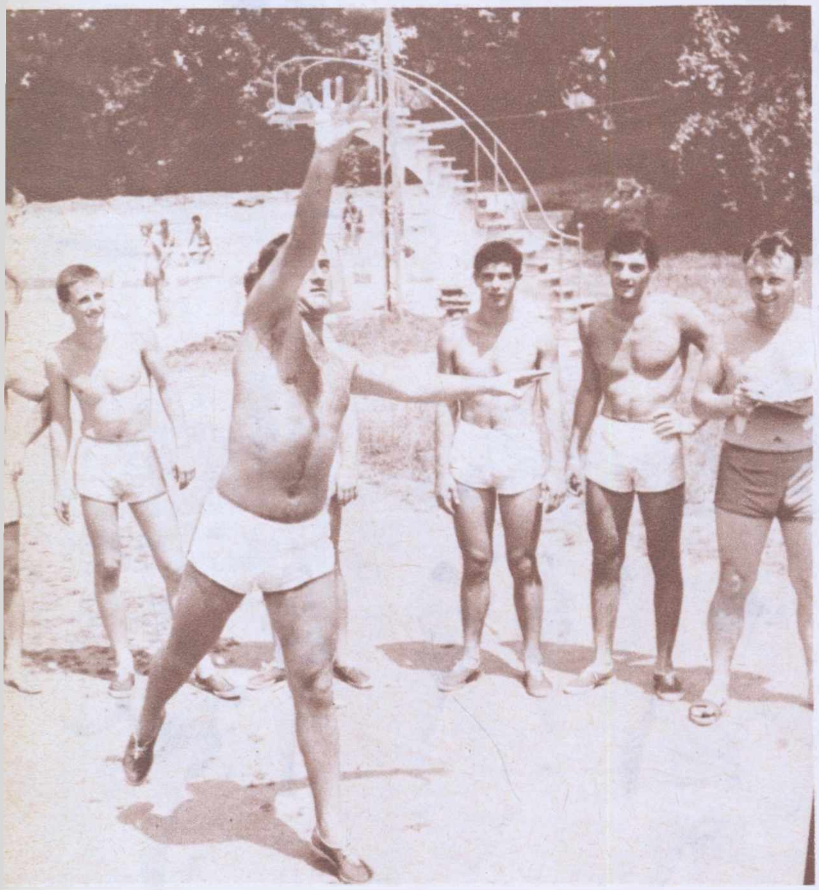

1

2

3

INSIGNA DE POLISPORTIV
BOBOCI-PROMOŢIE '65
POARTA-PIESĂ DE MUZEU

1 Instantaneul a fost luat la ştrandul Industriei Linii. La prima vedere, eşti tentat să crezi că ai de-a face cu o... curiozitate: o «fază» de atletism la un ştrand, în plină caniculă. Te minunezi la fel ca şi în faţa uneia de nataţie la un stadion (între noi fie vorba, se mai întîmplă şi aşa ceva, dar numai atunci cînd sînt ruperi de nori, iar drenajul pistei şi al gazonului lasă de dorit). Şi, totuşi, nu este nici o curiozitate! Atleţii din imagine sînt, în realitate, «delfinii» Industriei Linii, iar arbitrul care le consemnează performanţele la aruncarea greutăţii — antrenorul Adalbert Stănescu, maestru al sportului, fostul centru inaintaş al echipei României de polo pe apă (1939—1956). Pregătirile pentru obţinerea Insignei de polisportiv i-au ajutat şi ele pe membrii echipei de polo pe apă Industria Linii să-şi îmbunătăţească o serie de calităţi specifice, în primul rînd viteza la 100 m înot. Ei speră ca aceste progrese să le înlesnească ieşirea cît mai grabnică din impasul în care se află (echipa Industriei Linii a terminat turul campionatului categoriei A pe ultimul loc), pentru a ajunge din nou la înălţimea tradiţiei timişorene la polo pe apă.

2 Asociaţia sportivă a textiliştilor timişoreni şi-a înscris în palmaresul anului în curs o serie de realizări: renovarea integrală a bazinului mare, repararea instalaţiei de apă încălzită, amenajarea unui teren de handbal şi a unei gropi pentru sărituri, construirea unui bazin mic. Antrenorul A. Stănescu ne-a declarat că acest bazin mic a fost unul din cele mai vechi deziderate ale secţiei de nataţie. Ani de-a rîndul a fost respins proiectul construirii bazinului mic, pe baza argumentului că ar reprezenta bani aruncaţi în vînt. Dar iată că în 1965 a fost învins scepticismul şi bazinul liliputan a fost dat în folosinţa centrului de iniţiere în înot. În această vară au absolvit cursurile 8 serii de copii, totalizînd peste 600 de viitori competitori. Din rîndurile acestora, secţia de nataţie speră să-şi recruteze în anii viitori cadre de înotători şi de poloişti. Nu ar fi exclus — ne spunea cineva — ca din acest «incubator» să-şi facă apariţia vreun nou Tarzan (se ştie că celebrul actor de cinema, fost campion olimpic de natație, Johnny Weissmuller, a învăţat să înoate la doi paşi de ştrandul Industriei Linii, pe canalul Bega).

În fotografie, bazinul mic la o oră de vîrf. Instructoarea se numeşte Ioana Baciu, este studentă la filologie anul IV şi a fost campioană regională la 100 m spate.

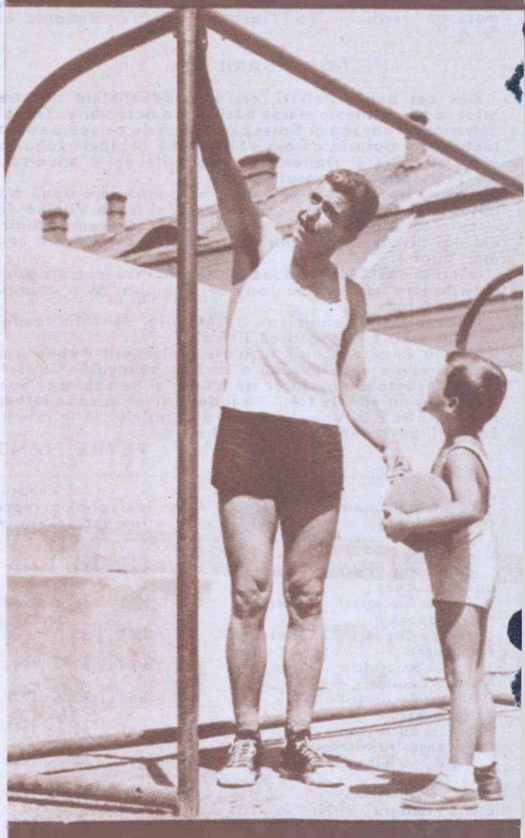

3 ...Fotbalul? Brazilia! ...Natația? Statele Unite ale Americii!... Halterele? Uniunea Sovietică!... Handbalul? România! Deci, româncele şi românii deţin şi ei un primat! Este o mare mîndrie a noastră!

Dar, dacă ar fi să vi se pună întrebarea unde s-a născut handbalul în 7 la noi în ţară, desigur — stimaţi cititori — răspunsul nu vă va fi imediat la îndemînă. De aceea, vă invităm să ne însoţiţi...

...În luna ianuarie 1951, profesorul de educaţie fizică Constantin Lache, arbitrul de fotbal Nicolae Daia şi patru elevi ai fostului S.M.T.C.F. au confecţionat, la atelierele C.F.R. din Timişoara, primele două porţi de handbal în 7. În primăvară, tot din iniţiativa lui Lache, a fost organizat un campionat orăşenesc la handbal redus. Vestea despre frumosul spectacol pe care-l oferă handbalul în 7 s-a răspîndit cu iuţeală. În ţară încep să se organizeze tot mai multe asemenea campionate orăşeneşti. Handbalul în 11 îşi trăise traiul. Începea epoca handbalului de viteză...

...În 1953, Lache — în timpul căutărilor sale pentru alcătuirea celui mai redutabil «şapte» timişorean — descoperă la o şcoală profesională un elev deosebit de înalt şi de slab. L-au atras mobilitatea, viteza şi fantezia acestui

puşti, cu totul ieşite din comun. «Lache, cu... deşiratul acesta în echipă vei pierde toate meciurile!» — i se atrăgea atenţia. Dar «deşiratul» nu l-a făcut nici o dată de rîs pe Lache. Treptat-treptat, criticile au fost înlocuite cu felicitări, cu urale şi buchete de flori...

...În 1960, elevul lui Lache, student la Bucureşti, devine component al echipei Dinamo şi al naţionalei. Specialiştii străini sînt unanimi în aprecierea: «Ion Moser — cel mai mare handbalist al lumii!» Ioan Moser îi datorează mult primului său antrenor, Lache...

...Cînd are drum prin Timişoara, maestrul emerit al sportului Ioan Moser, de două ori campion mondial, se duce glonţ la Şcoala medie nr. 4 cu program special de educaţie fizică, la primul său antrenor: «Tovarăşe profesor, vă rog să-mi permiteţi să predau eu lecţia de handbal!»...

...În ziua în care am vizitat Şcoala medie nr. 4 l-am găsit întreţinîndu-se cu Lache, lîngă prima poartă de handbal, nu pe Ioan Moser, ci pe fiul acestuia, Richi, de 4 ani. Puştiul ne-a spus: «Voi fi mai bun decît tăticu: la fotbal şutez cu stîngul, la handbal cu dreapta!»...

Vă mulţumim pentru că ne-aţi însoţit. Aţi aflat răspunsul...

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

Deși pe harta sportivă a patriei Lugojul figurează ca un centru cu o frumoasă tradiție în sportul celor puternici, luptele, iată că în ultima vreme a luat avînt aici o nouă ramură sportivă: handbalul. În viitorul campionat, în seria a II-a a diviziei A vor juca și handbaliștii de la Timișul Lugoj.

Iată-i în fotografie, de la stînga la dreapta, sus: Nicolae Fritz — antrenor voluntar, Iosif Brendian, Gheorghe Buciu, Ioan Moritz, Ioan Wibiral, Anton Stanek, Herman Stanek. Jos: Evald Riedl, Anton Tarko, Ladislau Lucacs, Francisc Binder, Iosif Bogdan și Romulus Bulzan. Lipsește din formație Iosif Barna.

ȘTEFAN IOSCHICI
— Lugoj —

Printre cele dintîi eleve ale Școlii generale de 8 ani din comuna Sărățeanca, raionul Buzău, care și-au trecut toate normele Insignei de Polisportiv se numără și fetița din fotografia alăturată, Georgeta Borcan. La 15 ani, Georgeta este o adevărată polisportivă: este campioană a asociației sportive și cîștigătoare a primei etape a Cupei agriculturii la aruncarea greutății (4 kg), căpitana echipei de handbal în 7 a asociației și, lucrul cel mai important, are, la fiecare sfîrșit de an, un loc în plutonul fruntaș al premiantelor școlii.

prof. VASILE DRAGOMIR
— com. Sărățeanca —

În toate satele patriei noastre sportul a prins rădăcini adinci. Țăranii cooperatori participă cu echipele lor sportive la diverse campionate, obținînd rezultate din ce în ce mai bune.

Iată în fotografia alăturată mîndria sportivă a membrilor cooperativei agricole de producție din comuna Matca, raionul Tecuci: echipa de fotbal. Flăcăii din imagine au avut o comportare bună în campionatul raional, îndreptățind dragostea și simpatia de care se bucură în fața numeroșilor lor suporteri.

PETRE VIRGIL
— comuna Matca —

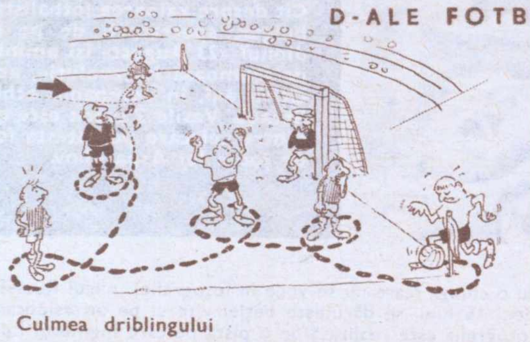
33 de juniori și junioare din întreaga țară și-au disputat, în sala de sport a Școlii medii nr. 1 din Brașov, titlul de campion republican la șah. Întrecerile au fost pasionante și de un nivel tehnic bun. După zece zile de... ostilități, Pia Brînzeu de la Știința Timișoara (foto 1) și Dan Zara de la Petrolul Ploiești (foto 2 — stînga) au ocupat primele locuri în cele două clasamente, cucerind titlurile de campioni.

C. GRUIA
— Brașov —
Foto: **GH. CORCODEL**

D-ALE FOTBALIȘTILOR

Culmea driblingului

Desen de **PETRU GAVRILIU**

— Pretinde că e... stoper măturător.

Desen de **MIRCEA IVĂNESCU**

POȘTA REDACȚIEI

LAURENȚIU CRISTESCU — Com. Uda. 1) În S.U.A. fotbalul cunoscut de noi este un sport mai puțin practicat. Se joacă însă foarte mult, și americanii asistă cu zecile de mii, un alt gen de... fotbal: fotbalul american. Acesta este un amestec de fotbal și... rugbi. Mingea, ovală ca cea de rugbi, este lovită și cu mîna și cu piciorul iar regulile de joc sînt cu totul diferite de cele cunoscute la noi. 2) În Brazilia nu există campionat de handbal. Credem că înfocaților suporteri brazilieni le este suficient cel de... fotbal.

R.S. ELENA — Timișoara. Așa cum am mai anunțat, începem prezentarea tuturor echipelor de fotbal din categoria A. Deci, în curînd vă veți vedea visul... cu ochii: prezentarea formației studenților timișoreni, deși chiar în numărul trecut a apărut ceva despre favoriții dv.

PETRU ZAMFIROIU — Cluj După cum recunoașteți chiar dv., în tematica celor două caricaturi trimise ați reluat o idee mai veche. Vă reamintim că ceva asemănător a apărut chiar în revista noastră. Așteptăm idei noi.

DIONISIE CRUDU — Com. Havîrna. 1) Fotbalistul Jair de la «Inter» nu este una și aceeași persoană cu Jair din echipa Braziliei care a făcut nu de mult turneul în Europa. Ba mai mult, nu sînt nici măcar rude. 2) După cum probabil ați aflat între timp, Vamoș nu a renunțat la activitatea atletică. El a concurat la «republicanele» de atletism și la Zagreb, obținînd chiar rezultate foarte bune. 3) Credem că la toamnă cu prilejul meciului România—Portugalia, O.N.T. Carpați va organiza, ca de obicei, excursii cu obiectiv turistic precis: stadionul 23 August. Oricum, nu este rău să vă îngrijiți din timp de bilet...

MATEI TUMA — Miercurea Ciuc. 1) Ca în toate sporturile, și la handbal arbitrul este suveran. Hotărîrile lui sînt obligatorii pentru toți jucătorii și ele nu pot fi anulate de nimeni. Dacă hotărîrile au fost juste sau nu, asta se poate discuta dar... numai atît! 2) Ne-ar face plăcere să ne scrieți despre activitatea sportivă din localitate. Nu uitați însă un lucru: ne interesează în special fotografii de sport cît mai frumoase.

ION CONSTANTIN — Iași. Dumneavoastră aveți dreptate. Într-adevăr, în fotografiile apărute pe coperta a IV-a a numărului 12 din luna iunie, jucătorul pe care doreați să-l reidentificați era Dan Coe de la Rapid.

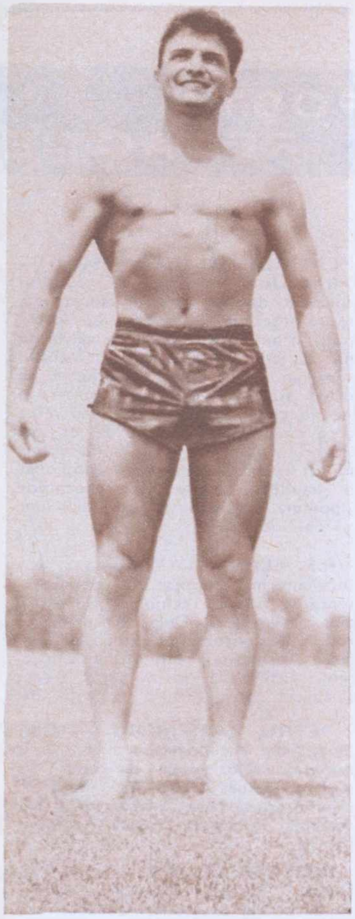
MIOARA LEPĂDAT — Com. Vasilați. Dintre «filmele» dumneavoastră fotbalistice le-am ales pe următoarele: **Steagul roșu Brașov — «11 băieți ca pîinea caldă»** (n.r. — credem că nu pentru cei de la Rapid); **Siderurgistul Galați și Știința Timișoara — «Pace noului venit»** (n.r. — sperăm că nu doar pentru un singur an).

M. GOLUBOVICI — Brașov. Tema careului dv. și felul cum este tratată, tehnica încrucișării ca și cuvintele tematice bune dovedesc aptitudini. Careul este însă nepublicabil datorită mai multor cuvinte articulate **(nepermise): discul, asinul** etc.

ANATOLIE PANIȘ — Snagov-sat. Un cuvînt inexistent (TNME) ca și conjugările existente fac careul nepublicabil. Mai încercați.

A. IORDAN — Titu. Careul trimis este foarte bun. Are o singură deficiență: **a apărut în revista Rebus nr. 138 din 5 februarie 1965, sub semnătura Anei Rodeanu din Iași.** E adevărat că definițiile sînt puțin schimbate, dar încrucișarea este identică. Ar fi de dorit, ca pe viitor, dacă vă place rebusul, să nu vă mai «inspirați» din alte careuri apărute.

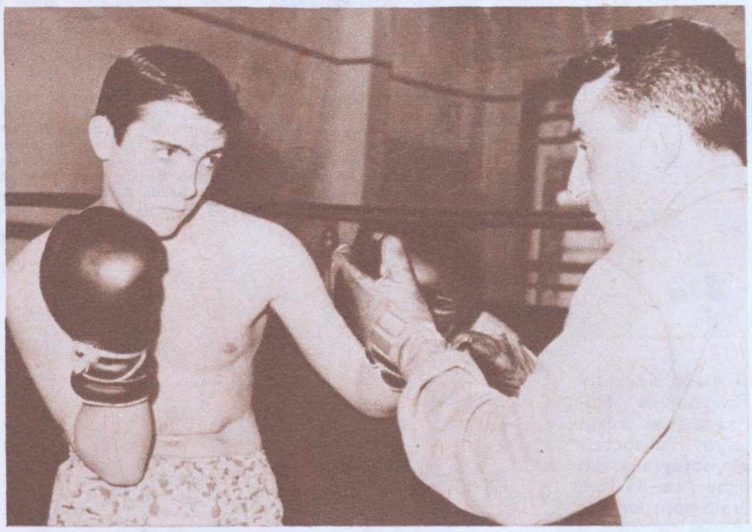
MAGAZIN sportiv

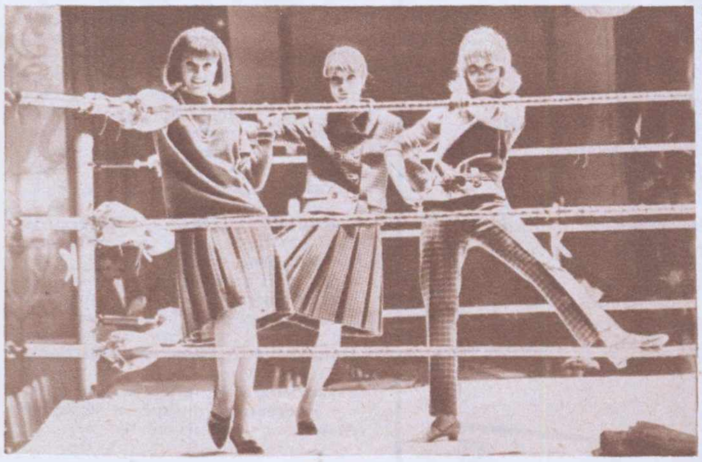
SECRETUL „CAUCIUCULUI"

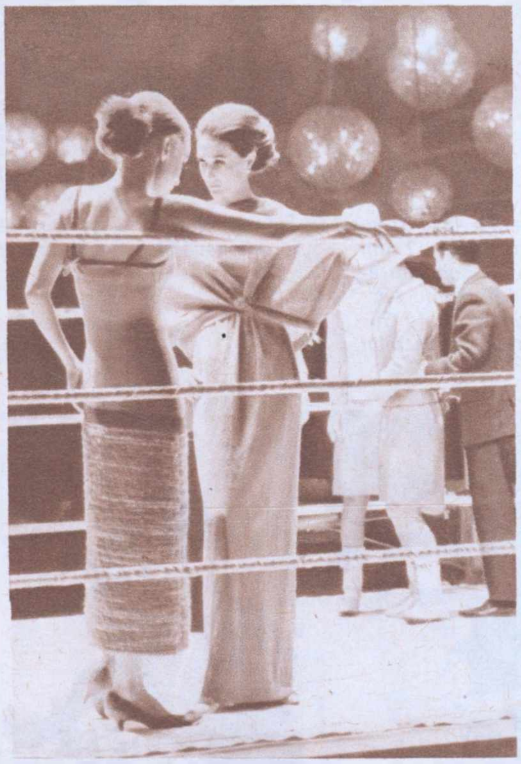
Romulus? Remus? Nu. E Iliuţă Greavu, popularul fundaş al echipei naţionale şi al Rapidului. Vestita foarfecă a lui Ilie, aplaudata lui detentă şi porecla — «cauciuc» — devenită renume, au o singură explicaţie: pregătirea fizică excelentă. În... «tinereţe», Ilie Greavu a fost gimnast, iar de-atunci şi pînă astăzi îşi păstrează pectoralii de... «model» şi bicepşii de ciclist. Acesta este în puţine cuvinte, secretul «cauciucului».

MARCEL CERDAN SE PREGĂTEŞTE...

Marcel Cerdan jr., — fiul vestitului campion de box al Franţei, Marcel Cerdan, care a pierit într-o catastrofă aeriană, în urmă cu cîţiva ani, cînd se mai găsea în plină glorie — boxează acum cu mult succes pentru a succeda faimei tatălui său. *În fotografie:* Marcel Cerdan la un antrenament.

MODA SI BOXUL

De curind, la Londra, s-a desfăşurat «săptămina modei», organizată de un grup de case de specialitate londoneze.

Pentru cei peste 1 000 de vizitatori străini care n-au fost de faţă la prezentarea propriu-zisă, organizatorii au iniţiat o prezentare ad-hoc.

Ineditul constă în faptul că, pentru a face mai... interesante modelele, prezentarea acestora a avut loc între corzile unui ring de box.

Ninge cu... goluri

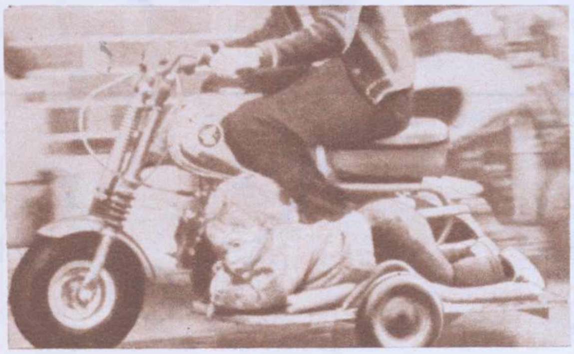

Iată-l pe Asparuhov, golgeterul campionatului bulgar 1964-65, cu 27 de goluri, în compania mingilor pe care le-a expediat în plasele porţilor adverse. Să recunoaştem că ideea fotoreporterului bulgar este excelentă. Cît despre valoarea fotbalistului bulgar, spectatorii de pe stadionul «23 August» îşi amintesc de frumoasa lui evoluţie, acum cîţiva ani, în compania echipei Steaua. Vasile Zavoda este unul dintre cei care pot atesta forţa de joc a lui Asparuhov.

„HOPA — MITICĂ" pe apă

Bucuria copiilor vizitatori ai Expoziţiei federale de grădinărit, organizată cu cîtva timp în urmă la Essen (R.F.G.), au constituit-o cîteva bărci metalice de mici proporţii, de formă circulară. În afară de forma lor originală, micile ambarcaţii se deosebesc de suratele lor prin faptul că nu se pot scufunda nici o dată.

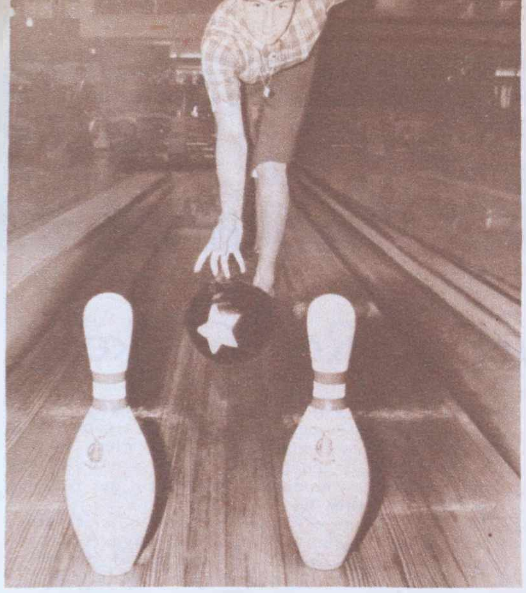
O FAMILIE... CĂLITĂ

Asigurat cu o chingă (care nu se vede în fotografie), micul Russel Selby, în vîrstă de... 15 luni, se dăruieşte beţiei vitezei pe un «sidecar» condus de sora sa, Pat, în vîrstă de... 8 ani. Fotografia este realizată pe o pistă pe care inginerul Bill Selby din Bawtry, comitatul York, a amenajat-o în grădina casei sale. Aceşti copii nu sînt decît doi dintre cei cinci ai inginerului Selby, obişnuiţi, toţi, de mici, să alerge pe motocicletă. Aceasta, susţine tatăl lor, îi face să devină curajoşi.

DUPĂ MINICARE MINIBOATURI

După realizarea minicarelor — automobile în miniatură — iată că acum au apărut și miniboaturi — bărci miniaturale. Ultima creație în acest domeniu o constituie acest vas de plăcere, mic, de greutate redusă, portabil și ușor manevrabil. Miniboatul este construit din mase plastice și poate fi transportat cu ușurință pe acoperișul unui automobil familial. Miniboat-ul este echipat cu un motor de 10 cai putere.

PASIUNEA MARIEI BUENO

Renumita jucătoare de tenis braziliană Maria Bueno, marea învinsă a ediției din acest an a tradiționalului turneu de la Wimbledon, este și o pasionată a... popicelor. Un fotoreporter a surprins-o lansînd bila pe una din pistele de la Wembley. Ea primește lecții de popice chiar de la campionul american Frank Clause.

Deocamdată, popicarii reputați nu au a se teme de noua lor concurentă la acest sport...

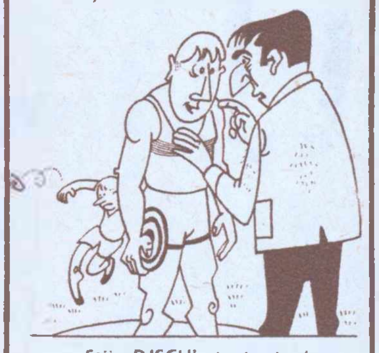
FAMILIA MILLS ȘI GO-CARTINGUL

Cei patru membri ai familiei Mills, părinții și cei doi copii, nutresc o mare pasiune pentru go-carting. Chiar dacă nu practică efectiv acest sport, Hayley și Jonathan Mills se mulțumesc deocamdată să-și ajute părinții la luarea startului în concursurile în care sînt angajați.

Fotografia îi prezintă pe soții Mills împreună cu copiii lor, la unul din concursurile desfășurate la Beaulien Abbey.

Aruncările discobolilor noștri seniori, lasă de dorit

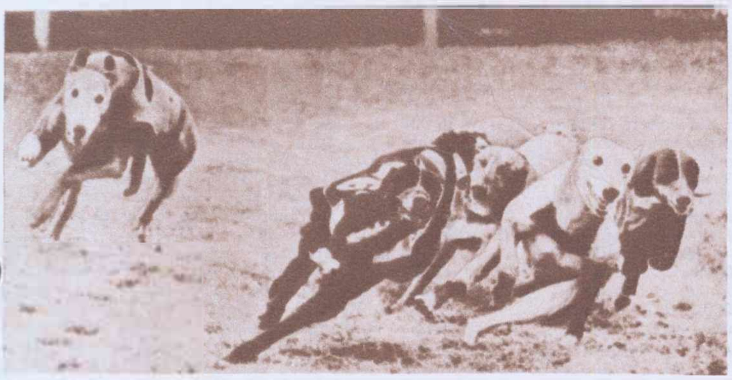

— Știi, DISCUL te poate face celebru. Poate ai auzit de...

— Da. Desigur... De Gică Petrescu, de Aznavour...

Desen de AL. CLENCIU

Favoriții au fost drogați...

Este binecunoscut succesul de care se bucură în Anglia cursele de cai. Cu nimic mai prejos, cursele de ogari atrag o mulțime de spectatori și pariori, care pînă noaptea tîrziu urmăresc nebuneasca întrecere a patrupezilor canini ce se desfășoară pe pista gazonată a cinodroamelor.

Cursele de ciini sint cu atît mai «pure», cu cît omul nu intervine în competiție, rezultatul fiind în funcție numai de calitățile concurenților patrupezi. În aceste curse, jockei nu există, iar rolul antrenorilor este redus față de întrecerile ecvestre.

Dar, asemenea curselor de cai, și cele de ogari își au aranjamentele de culise, care pot aduce cîștigătorilor, bineînțeles, cîștiguri «neprevăzute». Este cazul intîmplat pe cinodromul Stamford Bridge, din apropierea Londrei, care a iscat un val de indignare și proteste, aceasta, cu atît mai mult, cu cît în Anglia activează numeroase ligi și societăți pentru protecția animalelor.

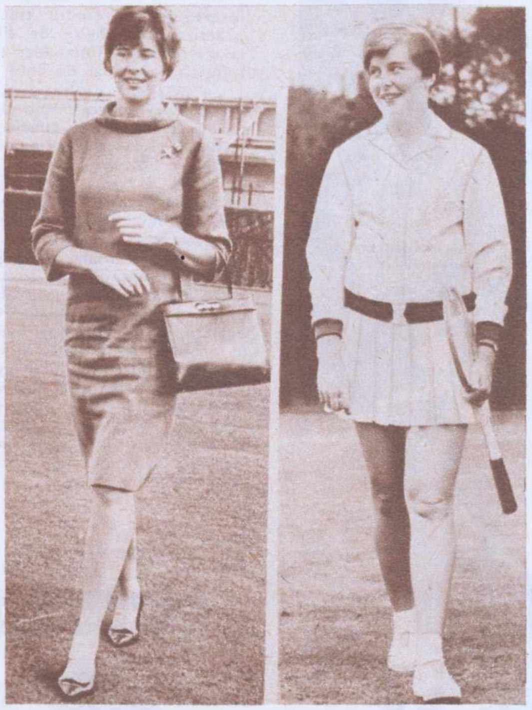
Numai amînarea de moment a unei senzaționale curse în care aveau să alerge 4 favoriți... celebri și cîțiva «outsideri» de slabă calitate, a dejucat planurile de culise. Amînarea a fost cerută de unul dintre organizatori, căruia i s-a adus la cunoștință că un necunoscut mizase 100 000 de franci elvețieni — sumă destul de importantă — pe un outsider care nu avea nici o șansă de a termina învingător.

Examenul medical asupra concurenților înscriși, făcut la intervenția aceluiași organizator, a constatat drogarea celor 4 favoriți. O otravă eficace, nu mortală, dar paralizantă, fusese introdusă în mîncarea lor.

Reușita murdarei lovituri ar fi adus inspiratorului ei suma de 10 milioane de franci elvețieni. 10 000 de cap, considerîndu-se că la tentativă au luat parte 100 de indivizi.

După acest episod, cuștilor cinologice li se acordă aceeași atenție ca și padocurilor ecvestre, ciinii înscriși fiind riguros păziți.

R. SCURTU

ÎMPOTRIVA GREUTĂȚII SUPLIMENTARE

Cristine Truman, cea mai bună jucătoare de tenis a Angliei, revenită în patrie după un turneu de patru luni în străinătate, a fost întrebată despre felul cum a soluționat problemele greutății suplimentare.

«Oricine luptă împotriva îngrășării, trebuie să învețe cum să trăiască fără zahăr, prăjituri, ciocolată și cartofi» — a răspuns sportiva.

Cristine Truman mănîncă numai o felie de pîine pe zi, ouă, carne, pește, fructe și legume, consumînd din belșug roșii, oțet și apă. A pierdut aspectul dolofan de acum 6 ani, devenind o femeie bine proporționată.

În fotografie, Cristine Truman la întoarcerea în patrie după turneul în străinătate (stînga) și aceeași Cristine așa cum arăta în 1959 cînd avea 18 ani.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

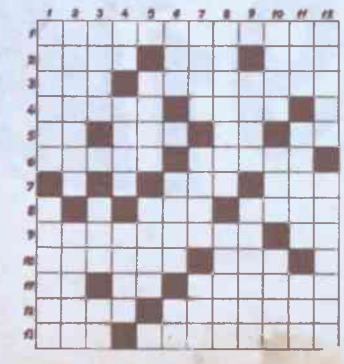
HANDBAL

ORIZONTAL:

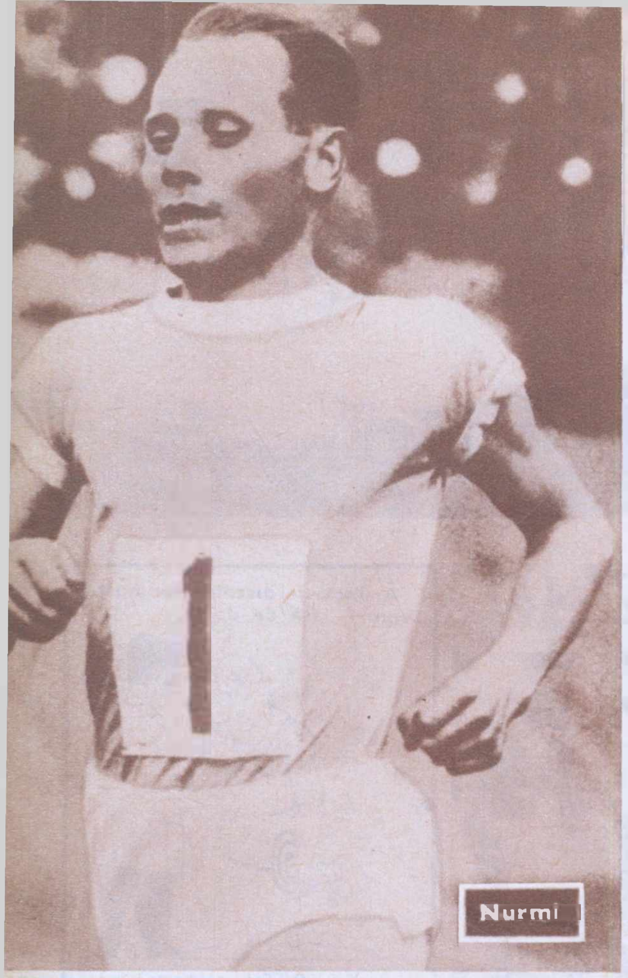
1) Creatorul jocului de handbal redus (2 cuv.). 2) Nu se poate îmbolnăvi — Literă chirilică — O minge ieșită din teren. 3) Animal domestic (Se caută unul ispășitor după înfrîngere) — Precede aruncarea la poartă. 4) Programează meciurile (din cadrul campionatului) într-o zi — Localitate în R.D. Germană. 5) În zori! — Antrenor... la fotbal — Teme! — Fete! 6) Extremă — Vînt lin și răcoritor. 7) Joc de copii (Furcă de tors) — ... Boțan, componentă a echipei naționale de handbal. 8) Prima parte a campionatului de handbal — Trebuie menținut constant în timpul desfășurării partidei. 9) Handbalistă dată afară din joc — Usturoi (Banat). 10) Vechea denumire a handbalului redus — Rugbi, schi, atletism. 11) Nene! — Cesius — În ea se marcă goluri. 12) Acești (reg.) — Sport în care țara noastră deține supremația mondială. 13) Comparativ pentru ocaziile ratate într-un meci — Partide din campionatul de handbal.

VERTICAL:

1) Caracteristica jocului de handbal modern — Aspect al jocului de handbal neglijat de unele echipe. 2) Joacă handbal de plăcere — A-ți pune coechipierul în poziție de șut. 3) Prilej de dispute handbalistice — Zgîrietură — Perete! 4) Lene — Handbalistă de la Rapid — Dispută handbalistică. 5) Loc de disputare a meciurilor de handbal în timpul iernii — A-ți marca strict adversarul (fig.). 6) A viețui — A bubui... dar nu cu mingea. 7) A aerisi — Ghinion la handbal (sic.) — Tulpină de cereale. 8) A stabilit primul regulament al jocului de handbal redus — Exclamație care exprimă surpriză în fața unui lucru neașteptat... 9) «Handbal» — A sădi din nou. 10) La Benfica, dar nu... handbalist — Certați cu disciplina — Rîu în Spania. 11) Medalia handbaliștilor noștri — «Gustată» de public în meciurile de handbal — Fost campion mondial la sah. 12) Momentul începerii campionatului de handbal — Meciul cu caracter neoficial.

MIHAI R. GHEORGHE

Nurmi

TITANII FONDULU

De la Alfred Schrubb la Ron Clarke

Senzația anului atletic 1965 constă în faptul că fondiștii cei mai vestiți se află într-o astfel de formă, încît au pulverizat pur și simplu recordurile mondiale existente la sfîrșitul anului 1964. Principalii «titani» ai acestor performanțe senzaționale sînt Ron Clarke și Michel Jazy. Rezultatele lor pun într-o lumină nouă nu numai performanțele propriu-zise ci chiar și metodele de antrenament pe care le folosesc. Aceasta, întrucît ceilalți adversari au rămas cu multe secunde în urmă. Performanțe ca 13:25,8 la 5 000 m, 27:39,4 la 10 000 m poate nu spun prea mult unui simplu cititor, părind chiar normale față de progresul general al civilizației secolului XX. Tocmai de aceea, o scurtă privire înapoi ne poate forma o imagine a drumului parcurs pînă la aceste cifre și la semnificațiile lor.

Pionierul alergărilor moderne de fond este considerat englezul **Alfred Schrubb.** Deși nu o să fie întîlnit nici o dată pe listele recordmanilor mondiali la 5 000 m și 10 000 m, el rămîne primul care a stabilit recorduri mondiale pe distanțele engleze de la 2 mile la 1 oră. Întrucît în anii 1901—1904 probele de 5 000 și 10 000 m nu făceau parte din programul olimpic, este lesne de înțeles lipsa lui de pe tabelul recordmanilor mondiali și al campionilor olimpici la aceste probe. Cele mai bune performanțe ale sale, adevărate minuni pentru acele timpuri, 9:09,6 la 2 mile, 14:17,6 la 3 mile, 29:59,4 la 6 mile, 18,738 km la 1 oră.

În 1912 la Stockholm, cu prilejul Jocurilor Olimpice, finlandezul **Hannes Kolehmainen** cîștigă probele de 5 000 și 10 000 m, devenind prima mare celebritate în alergările de fond. Duelul său din proba de 5 000 m cu francezul Jean Bouin, pe care l-a învins cu numai o zecime de secundă, a rămas celebru pînă astăzi. A doborît recorduri mondiale pe diferite distanțe, de la 3 000 la 30 000 m, fiind un campion cu adevărat prodigios. Prin succesele sale a contribuit la sădirea interesului în rîndul tineretului finlandez pentru practicarea probelor de distanță, ceea ce a făcut ca la aceste probe finlandezii să lanseze pe plan mondial fondiști care mai de care mai valoroși.

Cel mai bun rezultat al său rămîne cel de la 5 000 m — 14:36,6 — record mondial. În 1912, la Jocurile Olimpice, aleargă în diferite probe — 41 de kilometri în 8 zile, după ce la numai 17 ani alergase maratonul!

Paavo Nurmi — un nume a cărui biografie a figurat și figurează în librăriile finlandeze, alături de acelea ale marilor personalități din istorie. Explicația trebuie căutată în rezultatele acestui minunat alergător care a realizat o suită de victorii și de performanțe uimitoare pentru epoca respectivă. Mulți specialiști mondiali îl consideră încă drept cel mai mare nume din istoria probelor de demifond și fond din întreaga lume. Realizările sale au rămas încă neegalate: 20 de recorduri mondiale în decurs de 10 ani, în probele de la 1 500 m la 20 000 m, 7 medalii de aur în 3 ediții ale Jocurilor Olimpice, cîștigător în 1924 al probelor de 1 500 m și 5 000 m la olimpiadă, în aceeași zi — la interval de o oră! — cu 3:53,6 și, respectiv, 14:31,2. Și încă o realizare nemaiîntîlnită: **55 de concursuri în 3 luni!** Din păcate, în ajunul Jocurilor Olimpice din 1932 a fost exclus din rîndul amatorismului, ceea ce l-a împiedicat să-și realizeze și ultimul vis — locul 1 la maratonul olimpic.

Supranumit «finlandezul tăcut», Nurmi a constituit idealul în atletism pentru generații de atleți, mulți dintre urmașii săi urmîndu-i metodele și imitîndu-i personalitatea și modestia. Finlandezii au ridicat o statuie în cinstea lui.

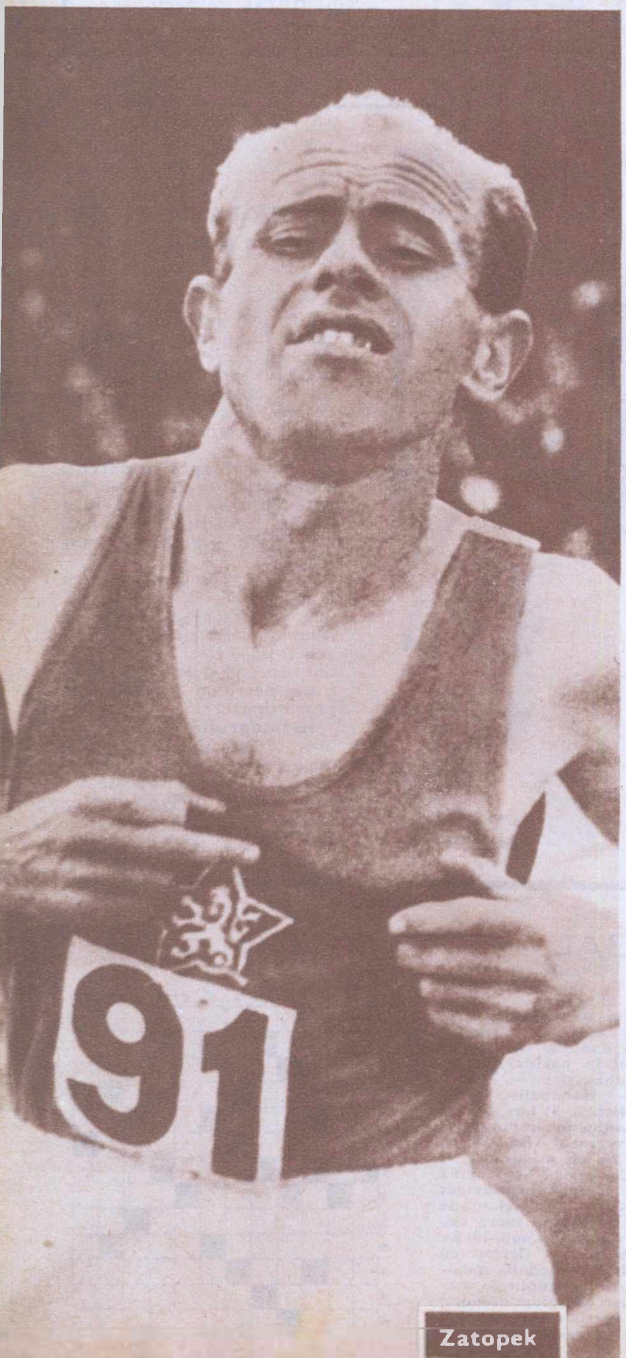
Un alt nordic de o valoare incontestabilă, de data asta suedez de origine, a fost **Gunder Hägg.** A rămas celebru prin **doborîrea în decurs de 81 de zile a nu mai puțin de 10 recorduri mondiale,** dintre care cel mai valoros, la 5 000 m — 13:58,2 — l-a consemnat ca **primul alergător sub 14 minute pe această distanță.** La 1 500 m a reușit să coboare recordul pînă la 3:43,0, record care a stat în picioare 15 ani. În plus, a deținut toate recordurile mondiale de la 1 500 la 5 000 m și în distanțe engleze.

În ciuda rezultatelor și a nenumăratelor recorduri doborîte, Hägg nu a concurat nici o dată, din diferite motive, la Jocurile Olimpice sau la campionatele europene.

«Monopolul» nordic, în general, și finlandez, în special, a luat sfîrșit odată cu apariția pe firmamentul mondial a lui **Emil Zatopek.** Palmaresul «omului-locomotivă», al atletului care alerga cu o puternică grimasă, simbol al supremului efort pe pista de alergare, se prezintă nu mai puțin celebru. O simplă enumerare este mai mult decît edificatoare: 4 victorii olimpice, dintre care 3 în cadrul aceleiași olimpiade (în 1952 — 5 000 m, 10 000 m și maraton), 18 recorduri mondiale doborîte, 3 titluri de campion european și 261 victorii realizate în cele 334 de curse în care a participat. **Tripla sa victorie din 1952, la Helsinki, rămîne ca ceva unic și, în condițiile actuale, aproape neegalabil.** Proba în care a avut cele mai strălucite victorii rămîne cea de la 10 000 m. Între 1948 și 1954 a avut pe această distanță 38 de victorii consecutive! A rămas un exemplu de conștiinciozitate în pregătire. Simpla citire a planurilor sale de antrenament reprezintă realizări pe care mulți nici nu îndrăznesc măcar să le gîndească.

Cînd în cadrul Festivalului de la București, pe ultimii metri, Zatopek reușea să-l învingă pe **Vladimir Kuț** într-o cursă memorabilă, toată lumea s-a întrebat cine este cel care s-a încumetat să se întreacă de la egal la egal cu «marele Emil». Ei bine, din acel moment, Kuț a progresat ca un meteor, cucerind titlul de campion european în 1954 și 2 medalii de aur la Jocurile Olimpice de la Melbourne, la 5 000 m și la 10 000 m, după două curse în care și-a sufocat pur și simplu toți adversarii, prin sprinturi repetate. A deținut recordurile mondiale pe aceste distanțe, iar cel de la 5 000 m — 13:35,0 — s-a dovedit intangibil pînă în acest an. Duelurile sale cu englezii Pirie și Chataway au rămas înscrise în cartea de aur a atletismului.

Și iată-ne la sfîrșitul acestui scurt itinerar printre gloriile fondului mondial. Nume ca acelea ale lui Jules Ladoumegue, Ville Ritola, Taisto Mäki, Viljo Heino, Gaston Reiff, Piotr Bolotnikov, Murray Halberg, Gaston Roelants și ale multor altora ar merita cu prisosință să se bucure de mai mult decît simpla înșiruire, față de realizările lor deosebite, recorduri mondiale și titluri olimpice. Numai lipsa de spațiu mă obligă să mă opresc la cei mai reprezentativi.

Zatopek

Prezentul și viitorul: Clarke și Keyno

MONDIAL

MICA ENCICLOPEDIE SPORT

Kuț și Pirie

Jazy

la cei mai buni dintre cei buni.

*

În general, anii post-olimpici sînt ani în care atleții se odihnesc, concurează mai puțin, nu sînt prinși în febra olimpică, iar rezultatele nu sînt în ansamblu atît de ridicate ca în anii olimpici. Acesta este un lucru constatat în special la alergările de fond. Anul 1965 face însă excepție de la regula stabilită. Doi învinși celebri, Ron Clarke și Michel Jazy, s-au pregătit în mod deosebit și au doborît 9 recorduri mondiale **(Clarke)** și, respectiv, 3 recorduri mondiale și 8 europene **(Jazy)**, în numai cîteva luni! Cine sînt cei doi? Cred că este inutil să mai vorbesc pe larg despre ei. A curs și va mai curge multă cerneală privind activitatea lor, pe pistă și în viață, încît nu-mi rămîne decît să prezint pe scurt cîteva aspecte legate de cele două glorii ale atletismului mondial, care la Tokio nu au cucerit decît o medalie de bronz (Clarke), deși unul a concurat în 3 probe (5 000 m, 10 000 m și maraton), iar celălalt (Jazy), pentru mai multă siguranță, a renunțat la proba de 1 500 m, luînd startul la 5 000 m, unde a suferit un mare eșec, obținînd abia locul IV. În prezent, cei doi se... răzbună pe toate recordurile mondiale și europene pe care le pot doborî în metri, mile, pe distanțe de la 1 500 m la 1 oră, surclasînd totodată pe toți cei pe care îi întîlnesc în diferite concursuri. În lista celor pe care i-au întrecut se numără, printre mulți alții, și campionii de la Tokio, americanii Schul și Mills, învinși categoric, precum și alte nume deosebite: Keino, Lindgren, Roelants.

Despre Ron Clarke se poate spune că a ajuns o adevărată mașină de alergat. Regularitatea de metronom cu care acoperă tur după tur este impresionantă. Nu mai departe decît la Turku, pe o pistă celebră în istoria alergărilor de fond, a doborît a doua zi după ce a sosit în Europa, fără dificultate, recordul la 10 000 m — 28:14,4. Aceasta, după ce în turneul din America de Nord realizase imposibilul la 5 000 m — 13:25,8 — al treilea record mondial al său pe această distanță în acest an. Cîteva zile mai tîrziu, la Helsinki, este învins de Jazy, într-o cursă pe 5 000 m, în care Michel stabilește un nou record european — 13:27,6. Drept răzbunare, Clarke aleargă, după 11 zile, la Londra, pe 3 mile, stabilind un fantastic record mondial — 12:52,4, performanță care echivalează cu 13:20,0 pe 5 000 m. După alte cîteva zile, la Oslo, pulverizează recordurile pe 6 mile și 10 000 m, realizînd 26:47,0 și, respectiv, 27:39,4.

Fără a se lăsa impresionat de faima lui «Ron», Michel Jazy, multiplu campion și recordman mondial și european la diferite probe, doboară și el de două ori recordul european la 5 000 m, ducîndu-l la 13:27,6. De asemenea, doboară recordul lui Snell la 1 milă cu 3:53,6, iar în cursa de la Melun, contra lui Clarke, realizează la 2 mile 8:22,6, iar în trecere la 3 000 m — 7:49,0, ambele performanțe fiind recorduri mondiale (cel de la 3 000 m a fost ulterior doborît de Hermann, atlet din R.D.G., cu 7:46,0).

Ca și performanțele obținute, impresionează în același grad și numărul mare de concursuri la care participă cei doi atleți. Din două în două, sau din trei în trei zile, se prezintă la starturi, cu participare mai mult sau mai puțin valoroasă, la concursuri oficiale sau demonstrative, pe distanțe diferite, în metri sau mile, în probe clasice, neclasice, la cros, încît îți pui pe drept cuvînt întrebarea: oare cînd mai au timp să se antreneze, dacă tot timpul concurează? Ba mai mult, Clarke nu are antrenor. Soția lui joacă rolul de «manager», iar el se sfătuiește, pentru întocmirea planurilor de antrenament, cu antrenorii Cerutty și Lydiard, «fabricanți» de recordmani (Elliot, Snell, Halberg, Landy, Baillie etc.). Clarke execută singur programele de antrenament, uneori chiar de trei ori pe zi, «înghițind» între 30 și 50 de kilometri.

În ceea ce-l privește pe Jazy, acest copil răsfățat al atletismului francez, de un talent deosebit, a fost pînă în acest an «omul din umbră?» Deși în Europa nu are adversari de mai mulți ani, la Jocurile Olimpice a fost pe planul al doilea. La Roma, datorită lui Herbert Elliot, care era în cea mai bună formă, stabilind recordul de 3:35,6 la 1 500 m, în picioare și astăzi, iar la Tokio, datorită prezenței lui Peter Snell la 1 500 m a optat pentru 5 000 m, unde a sperat că va putea cîștiga. În acest an, el este «numărul 1», și ultimele sale recorduri mondiale pe 3 000 m și 2 mile, precum și victoria asupra lui Clarke, îi aduc un plus de valoare. Cu toate acestea, nu se poate trece cu vederea că cei doi sînt tipuri diferite. Jazy — alergător de semifond trecut la 5 000 m, Clarke — alergător de fond și chiar de mare fond «coborît» la 5 000 m. Dacă la 800 m și 1 500 m Snell, cu tot sezonul infructuos, pare mai puternic decît Jazy, și dacă la distanțe peste 5 000 m Clarke este avantajat față de Jazy într-o cursă de 5 000 m, șansele sînt împărțite, ambii avînd **atu**-uri puternice. Anul trecut, în două curse pe 5 000 m, în care s-au întîlnit, o dată a cîștigat Clarke, o dată Jazy. Anul acesta, a învins Jazy.

În orice caz, din această dispută nu va avea de cîștigat decît atletismul, prin recorduri de o și mai ridicată valoare. Și nu este exclus ca celor doi să li se alăture prin performanțe și alții. Și ce bine ar fi ca printre aceștia să ne numărăm și noi...

NICOLAE MĂRĂȘESCU

Clarke

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie – București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni – 15 lei; 6 luni – 30 de lei; 1 an – 60 de lei.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. Ranetti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806

Lei 2,50

PENEŞ–GORCEAKOVA

2-0!

olimpică Mihaela Peneș și recordmana mondială Elena Gorceakova. Iată-le pe cele două sportive, a căror rivalitate a început la Jocurile Olimpice de la Tokio, comentîndu-și șansele, înainte de start. Întrecerea s-a încheiat cu o nouă victorie de prestigiu pe care Mihaela Peneș a adăugat-o palmaresului său. Așadar, campioana olimpică a învins-o iarăși pe recordmana lumii! După numai cîteva zile, la Budapesta, în cadrul Universiadei, Mihaela și-a confirmat strălucit valoarea, cucerind medalia de aur, cu 59,22 m, cel mai bun rezultat mondial al anului.

Foto: TEODOR ROIBU

SPORT

